

ata

GSÜ İletişim
Fakültesi
Öğrenci Yayını
Ocak 2011
Seksen dört

Üniversiteliler çocuklarla buluşuyor

Gönlünden

ne

koparsa

**5187 Sayılı Kanuna Göre
Yayın Sahibi**
Prof. Dr. Ethem Tolga

**Sorumlu Genel
Yayın Yönetmeni**
Prof. Dr. Dilruba Çatalbaş

Yayın Danışmanları
Öğr. Gör. Füsün Özbilgen
Araş. Gör. Özgürol Öztürk

Genel Yayın Yönetmeni
Gözde Kazaz

Yazı İşleri Kurulu
Burcu Aydınadağ
Çiğdem Toparlak
Nilay Vardar
Mizrabı Cihangir Balkır
Seda Nur Çınar

Muhabirler
Dilek Aksoy
Ulaş Manazoğlu
Nesrin Uysal

Tasarım ve Uygulama
Alkım Yalın
Barış Çelik
İrem Kahyaoğlu
Sercan Özen

Baskı: Punto Baskı Çözümleri
Tel: 0 212 231 30 67 – 68

Adres:
Galatasaray Üniversitesi
Çırağan Cad. No: 36
Ortaköy 34357 İstanbul

Tel: 0 212 227 99 64
0 212 227 44 80 /
554

Faks: 0 212 227 51 48
0 212 259 42 64

e-posta: gsudetay@gmail.com

(Yerel Süreli Yayın)
ISSN 1304 – 723X

3	Kampüs: Yemekhane sorunu
4-5	Portre: Ahmet Kuyaş
6	Kampüs: Reklam panoları
7	Kampüs: GSÜ ragbi takımı
8-11	Ders: Toplum dayanışması Konu: Gönüllü öğrenciler
12	Avrupa'da öğrenci muhalefeti
13	Çalış(k)an öğrenciler
14	İki kıtadan İstanbul masalı
15	Spor blogları
16-17	Behzat Ç.
18	Demli demolar
19	Sergi: Kutluğ Ataman
20	Detay haberler

Editör'ün notu

Merhaba,

İki ayın ardından yeni sayımızla çıkageldik. Bu sefer dergi çıkarmanın ne menem bir şey olduğunun biraz daha ayırdına vardık ve Ocak ayının Detay'ını biraz daha kapsamlı yapmaya çalıştık.

Bu ayın dosya konusu gönüllülük projeleri. Bu geniş alanın bir ucundan tuttuk: Üniversite öğrencilerinin çocuklarla birlikte çalıştığı sivil toplum kuruluşlarından söz ettik. Bu çalışmalarda yer almış öğrencilerin deneyimlerini Büyüteç sayfalarımızda okumak mümkün.

Okulda yaşadığımız sorunlara kafa yordığımız anket sayfamızın konusu ise yemekhanenin bitmeyen kuyrukları. Bu sefer anket sorularını 100 öğrenciye değil 50 öğretim görevlisine yönelterek yemekhane sorununa farklı bir açıdan bakmak istedik. Bu arada Aralık sayımızın anket konusu olan sahile arabaların park edilmesi sorunundaki sevindirici gelişmeler kimsenin gözünden kaçmamıştır. Bu durumla ilgili kısa bir haberi Detay sayfalarında bulabilirsiniz.

Kampüste ilgili kafa yordığımız bir başka dert ise geçen haftalarda bir anda her yerde karşımıza çıkan koca reklam panoları. "Bu panolar neden burada?", "Öğrenciler panolarla ilgili ne düşünüyor?" gibi soruların cevabını ilerleyen sayfalarda bulmak mümkün. Şimdiden haber verelim, Detay ekibi panoların ahvalini sorgulamaya devam edecek.

Söyleşi bölümünün bu ayki konuğu Ahmet Kuyaş. Hocamızla sinema ve televizyondan, tarihin kadın karakterlerine uzanan bir söyleşi gerçekleştirdik. Kuyaş'ın kendi arşivinden fotoğraflar eşliğinde hazırladığımız bu söyleşiyi okumanızı tavsiye ederiz.

Bu sayımızda öğrenci sorunlarına yer verdiğimiz iki haberimiz mevcut. Okurken çalışmak zorunda kalan öğrencilerin durumu nedir merakıyla yola çıktığımız, 'çalışan öğrenciler' haberini ve İngiltere'deki öğrenci hareketlerinin en son durumunu okumak mümkün.

Geçen ay eksik bıraktığımız spor ve kültür- sanat mevzularıyla ilgili boşlukları bu ay dolduruyoruz. Spor haberlerinin yeni ve hareketli mecrası bloglar ve kampüste çalışmalara yeni başlayan ragbi takımıyla ilgili haberlerimiz spor kontenjanından... Geçtiğimiz ay başlayan Kutluğ Ataman'ın "İçimdeki Düşman" sergisiyle ilgili izlenim yazımızı ve Galatasaray Kültür Merkezi'nde açılan "İki Kıta İki Yaka" sergisini derginin ilerleyen sayfalarında okuyabilirsiniz. Bu sayıdan itibaren düzenli olarak yer vermeyi istediğimiz "Yayınladıkları demo kayıtlarıyla dinleyicilerini arttıran müzik grupları" sayfasının ilk konuklarıyla içeride tanışmak mümkün. Ve Detay'dan bir nevi 'popüler kültür' hizmeti: Edebiyattan dizi camiasına sıçrama yapan Behzat Ç.'yi, dizinin uyarlandığı kitabın yazarı Emrah Serbes ve Radikal'de yazdığı televizyon eleştirilerinden tanıdığımız sosyolog Orhan Tekelioğlu'yla konuştuk.

Detay'ın eski sayılarına ulaşmak isteyenler varsa hatırlatalım: Detay'ın artık güncel bir internet sitesi var. <http://detay.gsu.edu.tr/> adresinden detay arşivine ve bize ulaşabilirsiniz. Özellikle eleştirilerinizi bekliyoruz.

Herkese iyi okumalar.

Gözde Kazaz

Kuyruk beklemek mi, derse aç girmek mi?

► Galatasaray Üniversitesi öğrencilerinin çilesi haline gelen yemekhane sorunu için anket yaptık. Öğrencilerin yemekhanesini bu kez öğretim görevlilerine sorduk ve 50 öğretim elemanının görüşünü aldık. Anket sonuçları, akıllara başka sorunları getiriyor.

Haber: Dilek Aksoy

Okulumuz tek kampüsten oluşan küçük bir üniversite... Öğrenci sayısı az olmasına rağmen yemekhanemiz yetersiz. Öğlen saatlerindeki derslerin çıkışında yemekhane önünde uzun kuyruklar oluşuyor. Özellikle hazırlık gibi ders çıkış saatleri aynı olan sınıfların öğrencileri, öğle aralarının büyük bir bölümünü yemekhane sırasında bekleyerek geçiriyorlar. Aslında öğrenci yemekhanesinin çalışma saatleri hiç de az değil. Yemekhane öğlen 11.45 ve 14.15 arasında yemek servisi yapıyor ancak yemekhanenin öğrenci sayısını karşılayacak büyüklükte olmaması kuyrukların ve sıra beklemelerinin en büyük nedeni. Öğrenci yemekhanesi önünde oluşan uzun kuyruklar sadece öğrencileri değil çevreden geçenleri de engelliyor. Çünkü kalabalık yüzünden civardan geçiş zorlaşıyor.

Anketin sonuçlarına baktığımızda, sahildeki yemekhaneyi kullanan öğretim görevlilerinin yüzde 66'sı kuyruğun varlığından rahatsız, yüzde 14'ü kuyruktan rahatsız olmazken, yüzde 20'si ise kuyruğun farkında değil. Ankete katılanların bir kısmı bu sorunun bakış açısına göre değişeceğini belirtti. Bir kısım öğretim elemanı, "öğrenci yemekhanesindeki kuyruk beni neden ilgilendirsin" derken, bir

kısım da durumdan dolayı olarak rahatsız olduğunu söyledi. Çünkü böyle uzun bir kuyruk, yolun tıkanmasına ve geçişlerin zorlaşmasına neden oluyor.

Soruları cevaplayanların yüzde 48'i yemekhanelerini öğrencilerle paylaşmakta sakınca görmezken, yüzde 52'si bu durumdan rahatsız olacaklarını belirtti. Rahatsızlık duyacağını söyleyen kesim, bu rahatsızlığı öğretim üyelerinin de yemekhanesinin küçüklüğüne bağlıyor. Öğrencilerle bir arada yemek sorun değil ancak yemekhaneye kendileri bile sığmakta güçlük çekerken, sayının daha da artması başka sorunlara neden olacak diye düşünüyorlar.

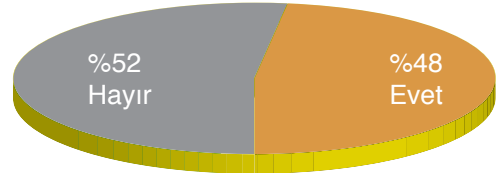
"Yeni bir yemekhane açılsın"

Ankete katılan akademisyenlerin yüzde 72'sine göre çözüm; okula yeni bir yemekhane açılması ancak onlar bunun da tam bir çözüm olmayacağını belirtiyorlar. Çünkü bu çözüm bir diğer soruyu akıllara getiriyor. Yeni yemekhane nereye açılacak? Var olan iki yemekhane de yeterli büyüklüğe sahip olmadığı için, beklentilere tam olarak cevap veremiyor. Buradaki temel neden yer problemi iken, yeni yemekhaneye nereden yer bulunacak?

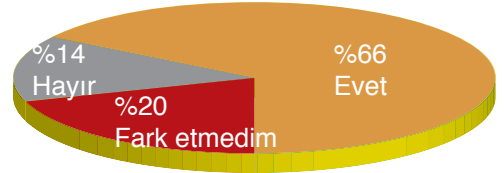
"Durumdan haberdarız"

Genel sekreter yardımcısı Reyhan Cebeci'ye bu konuyu sorduk. Cebeci, "Biz durumdan haberdarız ancak okuldaki yer problemi nedeniyle çözüm bulmak zorlaşıyor. Sahildeki yemekhanenin öğrencilere açılması sorunu çözmek için düşük bir ihtimal, çünkü orayı sadece akademisyenler değil, idari memur ve dışarıdan gelen özel konuklar da kullanıyor. Zaten yer problemi orada da mevcut, öğrencilerin de dâhil edilmesi, olayı büyütür. Öğrenci yemekhanesinin saatleriyle ilgili bir ayarlanma olabilir, öğrenciler gruplar halinde gidebilir ama onların da ders saatleri belli değil. Bu konu üzerinde çalışıyoruz." dedi.

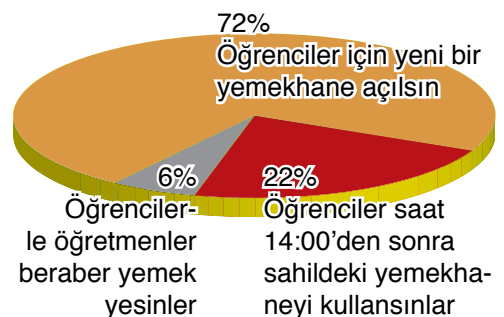
Öğrencilerin de sahildeki yemekhaneyi kullanmasından rahatsız olur musunuz?

Öğrenci yemekhanesindeki kuyruk sizi rahatsız ediyor mu?

Öğrencilerin yemekhane sorunu için aşağıdakilerden hangisi çözüm olur?

YRD. DOÇ. DR. AHMET KUYUŞ
Siyaset Bilimi Öğretim Üyesi

“Geçmişe değil, geleceğe gitmek isterdim”

► Bazı dersler ismiyle anılır, bazılarının namı ise hocasıyla yürür. İşte Yrd. Doç. Dr. Ahmet Kuyuş’ın dersi de onlardan biri. Bu da öğrencilerin herkese bahsettiği bir şey değildir. Sınav öncesi biraz telaşlanırsınız, ama tarihi sevmeye başlayanlar Kuyuş’a bir teşekkür borçludur. Biz de bu yüzden bu sayımızda kendisiyle sinema, yayıncılık, ama illa da tarih konuştuk.

Söyleşi: Nilay Vardar

Fotoğraf: Gözde Kazaz

Sakallarınızı niye kestiniz?

Bir arkadaşşıma söz verdiğim için. “Bu yaz yanaklarını güneşe aç” dedi; ben de, tamam dedim. Geçenlerde bir arkadaş toplantısında arkadaşım, “Sen zayıfladın mı?” dedi, ben de sakalımı kestim dedim, ona başka bir hikaye anlattım. Bilim insanları hepimizde karşı cinsten gen olduğunu söylüyorlar. Bu da benim kadın genimin dışı vurumu; hani kadınlar sürekli saçlarını değiştirirler ya...

Tarihçi olmaya nasıl karar verdiniz?

Valla inan tesadüf, çok garip. Tarih benim hobimdi; çok severdim, sürekli tarih okurdum zaten. Tarih içinde doğdum. Annem tarihi roman yazıyordu, atalarım tarihi görevleri olmuş kişilerdi. Eski bir aile... Antika dolu bir evde büyüdüm. Ama Fransa’ya iktisat okumaya gittim. Orada başka bir fakülteden iki ders alcaktık. Cezayirli bir arkadaşım, “Harika bir Sanayi Devrimi Tarihi dersi var” dedi. Ben bir tane de Fransız Devrim tarihi dersi aldım. O derslerde o kadar mutluydum ki, o sene sadece onlardan geçtim. Tarih bizdeki gibi sıkıcı değildi orada, doğrudan doğruya belgeleriyle tarihi okuyorduk. Ertesi sene de tarihe geçtim. Oradan da Kanada’ya doktora gittim.

Çalıştığınız dönemi nasıl seçtiniz?

Ben ortaçağ tarihi yapmak istiyordum. Cahilcesine Latince bölümüne yazılmak istiyordum dedim, ama bizde başlangıç düzeyi yok dediler; çünkü Fransa’da zaten lisede Latince öğreniyorlardı. Benim ortaçağ aşkım orada bitti, yakınçağcı ol-

dum. Baktım hakikaten siyaset açısından en fazla üzerinde polemik çıkan ama en az ve en kötü öğretilen o dönem... Ben de uzmanlaşmaya devam ettim.

Akademia mensubu olmasaydınız ne olurdu?

Akademik kariyer yapmaya üniversite başlar başlamaz karar verdim, pek fazla başka hayalim olmadı. Çocuklar astronot falan olmak ister ya, bende o hiç olmadı.

İktisata da yazıldığımda ne yapacağımı bilmiyordum. O dönemde entelektüel olma çabasıdakilerin en büyük derdi “Biz niye geri kaldık”, “Osmanlılar niye kapitalizme geçemedi” diye aslında saf ve yanlış şeyler söylüyorduk, biraz da onu çözecektik güya.

Hangi döneme gitmek isterdiniz ya da keşke o dönemde yaşasaydım da şu sorunun cevabını bulsaydım dediğiniz bir zaman dilimi var mı?

Çocukken alıştığım resimli romanlar dolayısıyla müthiş bir ortaçağ merakım vardı, daha doğrusu hayranlığım vardı. Tabii hali vakti yerinde bir ailenin çocuğu olarak da ortaçağ denince hali vakti yerinde bir ortaçağlı geliyordu aklıma; köylü olmak gelmemişti. Şatolar şövalyeler, kahraranlıklar falan düşünüyordum. Batılı bir şeydi tabii, o zaman İslam ortaçağını düşünmemiştim.

Yaşlanınca bilim kurguya merakım arttı. Asıl ilgimin artması Stanley Kubrick ile oldu; 2001 Space Odissey. ‘Apol-

lo 13’ filminde hakiki dünyanın çekimleri vardır, pencereden bakarlar; o tür şeyleri görmek isterim. Beni Uzakdoğu’ya Hindistan’a turizme götüremezsin, pek merakım yok. Ama deseler, Mars’a giderim, o tarz bir seyahat bana heyecan verici gelir.

Soruna gelince, insanlığın sorunu çözmek gibi bir derdim yok. Zaman makinesi iyi bir şey değil, ya da filmi daha iyi yap-salardı belki severdik. Ama tarihçilik olmazdı o zaman. Aynı merakla, daha çok geleceğe gidip acaba insanlar bu sorunların nasıl üstesinden geldi, işte kanser yenildi mi?... Arap -İsrail sorunu çözüldü mü?... bunları öğrenmek isterdim.

Tarihi kadın karakterler arasında size etkileyici gelen biri var mı?

Son yılların sanat dünyasının etkisiyle İngiltere Kraliçesi 1. Elizabeth, trajik bir karakter. Modern İngiltere’yi yaratan kadın, o günün insanlarıyla birlikte tabii. Son yılların iki büyük filmi beni etkiledi.

O zaman hemen soralım dönem filmlerini nasıl buluyorsunuz?

Bazıları çok başarılı. Mesela iki Elizabeth de çok başarılı. ‘Tudors’ dizisi de iyiydi. Cnbc-e’nin ‘Roma’ dizisi en ince ayrıntılara kadar müthiş başarılı bir yapımdı.

Türkiye’dekileri nasıl buluyorsunuz?

Bizdeki dizileri ve filmleri pek seyretmiyorum. Geçen yıl çıkan “Dersimiz Atatürk” bir de “Veda” filmlerini hiç beğenmedim. Bu konuyla ilgili yazdım da zaten.

“Hacivat ve Karagöz Niçin Öldürüldü ?” filminin dekoru kötüydü ama hikaye çok iyiydi, Bursa biraz eski Amerikan filmlerindeki Bağdat’a benziyordu ama gene de güzel bir dönem filmiydi.

“İstanbul Kanatları Altında” her şeyle berbat bir film. Türkçesi korkunçtu, yaratılan ortam 17. yy gibi değildi.

Son dönemlerde, “Dizilerle gençlere tarihi öğretiyoruz” diyorlar bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Anlatılabilir tabii; mesela “Mustafa” filmi belirli bir tarihi dönemi fena anlatmıyor. Özellikle 1930 ve 1940’lı yılları bilmeyenler için yararlı olabilir, çünkü bu dönemler okullarda öğretilmiyor ama güzel dokümanterleri tercih ederim tabii.

Şunu beklememek lazım: Bir dönemin tarihini tek bir kitap okuyarak öğrenemezsin, ama mutlaka öğrenecekleriniz olur.

Yüzeysel ya da taraflı olabilirler, ama yazılan kitapların da çoğu taraflı. Ayrıca maalesef son zamanlarda akademik çalışmalar da yüzeysel.

Ben öğrenciyken Fassbinder ile ve diğer Alman yönetmenlerle tanışmıştım. Adamların müthiş tarih bilgileri vardı, bunu filmlerinde görebiliyorsunuz. Almanya’nın tarihini çalışacaklar Fassbinder’in filmlerini görmeden imkanı yok anlayamazlar. Bu Türkiye’de de olacak; ben çok ümitliyim, bizden de çıkacak

İstanbul da ya da Türkiye’de önemsenmeyen tarihi mekan var mı?

Saymakla bitmez NTV Tarih’te her sayıda yazıyoruz. İstanbul’un en eski evi şu anda hala restorasyon bekliyor; Amcazade Yalısı Vaniköy’de 17. yy’dan kalma, daha eski cami var ama en eski ev bu. Restorasyon adına perişan edilenler de var. O yüzden bazen restorasyon edilmemesi daha iyi diyorsunuz.

Yayıncılık nasıl gidiyor?

İyi gidiyor ama daha fazla satış istiyoruz. Aslında Tarih dergisine göre bayağı iyi satıyoruz ama ilk zamanlardaki gibi 50.000 satışlar istiyoruz. Biz yazılarımızda nabza göre şerbet vermiyoruz, eee bugünün kutuplaşmış Türkiye’sinde iki taraf da sevmiyor bizi Atatürkçüler de İslamcılar da. Ama biz yaptığımızı inanıyoruz.

Kolay okunur tarih ne demek?

Sıkmayan, eğlendirerek ya da merak uyandırarak tarih okutmak... Tarih eğer çok ciddi bir politik saplantınız yoksa pek öyle okunan bir şey değil. Tarihi

sadece siyaset, savaş olmadığını blue jean’in de Coca Cola’nın da bir tarihi olduğunu göstermek.

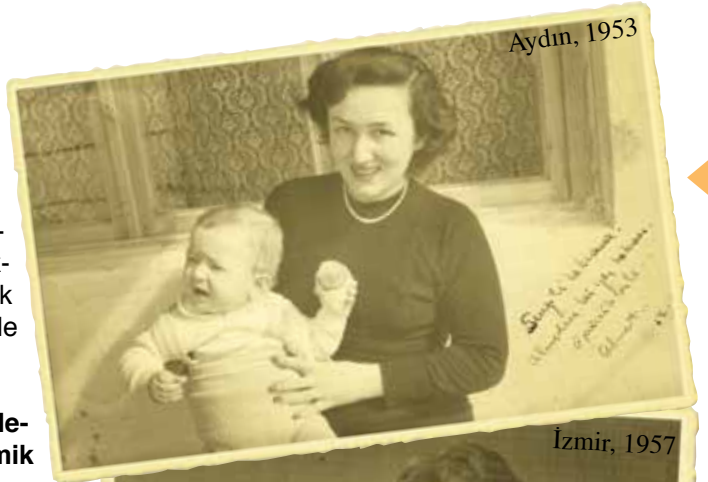
Mesela yurtdışında biyografi çok okunuyor, meraklısı var. Son yıllarda İpek Çalışlar’ın başarısı bizde de sevebileceğini gösteriyor.

Dergi’nin “O kadar da değil” bölümünde çok polemik dönüyor?

Ben bu bölümü istememişim ama oldu. Başkalarını yanlışını düzeltmektense kendimiz doğrularını yazmaktan yanayım. Ama Murat Bardakçı ve arkadaşını körukledik, onlar bizi kışkırdı (gülüşmeler) hep bizim konularımızı takip ediyorlar. Habertürk’te tarih sayısı çıkarmaya başladılar. ‘O kadar da değil’ kısmını kaldırdık ama bize bir şey derlerse cevap veririz tabii (yine gülüşmeler).

Bu vesileyle tarih programı projesi olduğunu da öğreniyoruz...

Şimdi de NTV’de tarih programı yapılmak isteniyor. Artık tarih kültür hayatımızın 20 seneye oranla kuvvetli bir parçası oldu. Can Dündar’ın “Mustafa” filminde insanlar birbirine girdi, toz dumana karıştı. 4. Murad’ı da bir filmde homoseksüel gösterdiler diye ortalık karışmıştı. Bunların daha soğukkanlı tartışılıyor olacağı yere gidiyoruz, bu yüzden televizyonda tarih programları önemli.

“Reklama hayır” denildiği

GÖRÜLMÜŞTÜR

Galatasaray Üniversitesi duvarlarına reklam panoları asılması üzerine; üniversitelerinin reklama açılmasından rahatsız olan öğrenciler, tepkilerini dile getirmek için reklam panolarının üzerine boş kağıtlar yapıştırdılar. Panolardan yakınan öğrenciler bir de imza kampanyası başlattı. Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Mehmet Şakir Ersoy, Detay’ın sorularını yanıtladı ve Üniversite Medya ile olan sözleşmenin yenilendiğini, öğrencilerin kaygıları doğrultusunda adımlar atıldığını bildirdi.

Galatasaray Üniversitesi Yiğit Okur Yerleşkesi’ne ve alt geçite büyük reklam panoları yerleştirilmesi ile ilgili anlaşmaya göre Üniversite Medya şirketi üniversitenin sahil yerleşkesi dışındaki alanlarına 3 yıl boyunca büyük ebatlarda 35 adet reklam panosu koyacak ve anlaştığı diğer reklam verenlerin afişlerine bu panolarını kiralayacaktır.

Üniversitelere yönelik pazarlama yapan Üniversite Medya, reklam sektörüne yeni bir mecra kazandırmak üzere 2007 yılında kurulan bir şirket. İnternet sayfasındaki tanıtımına göre, kuruluş amacı üniversiteleri reklam sektörünün vazgeçilmez mecrası haline getirmek. Şirketin Galatasaray Üniversitesi dışında Türkiye’de 30’dan fazla üniversitede de panoları bulunuyordu.

Ebatları 1.7 metre x 1.1 metre olan devcileyin panolar, öğrencilerin; karşısına çıktığında bir-

► **GSÜ öğrencileri bir sabah üniversiteye gittiklerinde duvarlarda dev reklam panoları buldular. Gözümüzün alışık olmadığı bu ışıltılı(!) tablo karşısında öğrencilerden farklı sesler yükseldi. Detay olarak Kampüsteki bu sesleri duymaya çalıştık...**

Haber/Fotoğraf: M. Cihangir Balkır

den dikkat çekti. Reklam veren şirketlerin hedefine ulaşmış olmasına karşın öğrenciler duruma farklı tepkiler verdi. Bazı öğrenciler reklam panolarını olağan karşılarken, bazı öğrenciler panoların büyüklüğü, adet olarak fazlalığı ve de her yerde karşımızda belirmesinden rahatsız oldular. Diğer bazı öğrenciler ise, üniversitenin bu reklam gelirlerini ne yaptığını sorgulamaya başladı. Bazı öğrenciler de devletin parasıyla (!) eğitim almak isterken reklamlarla üniversitelerin ticarethaneleştiğini savundular. Tepkili öğrenciler, reklam panolarının üzerine yapı-

şunu ve öğrencinin kampüsteki yaşam kalitesini arttırmak için bu sorunları çözmeye çalışacağını belirtti.

Ersoy, birkaç gün sonra ise bu sorunlara eğilmiş olarak yeniden Detay’ı bilgilendirdi. Üniversite Medya ile olan sözleşmenin yenilendiğini ve öğrencilerin kaygıları doğrultusunda adımlar atıldığını aktardı. Ersoy, yeni anlaşmada 3 sene olan sürenin 1 yıla indirildiğini, ilk anlaşmadaki 35 pano adedinin de 20’ye indirildiğini belirtti. Ayrıca dersliklerin yanındaki panoların da öğrencinin duyurularına ve kullanımına bırakıldığını söyledi. Öğrencilerin kendi aktivitelerini duyurma konusundaki zorluklara karşı Prof. Ersoy, Genel Sekreterlik’in öğrenci kulüplerinin etkinlik afişlerini bastıracağını müjdeledi.

Öğrenciler, yönetimin getireceği bu değişikliklerini henüz görmeseler de bununla yetineceğe benzemiyorlar. “Üniversite duvarları öğrencilere aittir” diyen ve üniversitede reklam istemeyen öğrenciler GSÜ’de imza kampanyalarına devam ediyorlar ve kalabalık bir şekilde imzalarını rektörlüğe vermeye hazırlanıyorlar. İmza atan öğrencilerle yaptığımız konuşmalardan edindiğimiz izlenime göre, ilk hedefleri bir araya gelmek ve üniversitede öğrenci sesini duyulur kılmak olan öğrenciler, üniversite yönetiminden, idarenin öğrenci odaklı olarak yapılmasını istiyorlar.

tırdıkları kağıtlara “Duvarlar öğrencinindir” şeklinde sloganlar yazdılar ya da beyaz kağıtlarla panoları kapladılar ve öğrencilerin buralara kendi duyurularını yazmasını önerdiler.

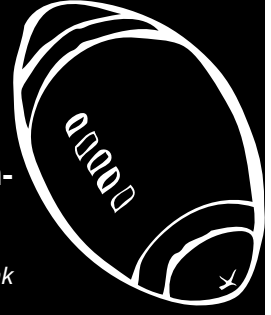
GSÜ Rektör Yardımcısı ve İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Mehmet Şakir Ersoy’dan panolar hakkında bilgi aldık. Üniversite kurumlarına reklam almanın normal olduğunu düşünen Prof. Ersoy, bütçe yönetiminin öğrenciyi ilgilendirmediklerini, Üniversite Yönetim Kurulu’nun işi olduğunu söyledi. Bununla beraber reklam panolarının ebat olarak çok büyük olması ve de öğrencilerin duyurularını yaptığı panoların da reklama açılması şikayetlerine duyarlı oldu-

Artık GSÜ'de de bir Ragbi takımı var: GSÜ Fellas

► Futbol, basketbol gibi tanınan sporlardan başka heyecanlar arayan GSÜ öğrencileri için üniversitemizde artık yeni bir spor seçeneği mevcut: Ragbi.

Haber: Çiğdem Toprak

Ragbi, İngiliz menşeli bir spor dalı olarak Türkiye'de fazla bilinmiyor. Türkiyeliler dünyanın önde gelen ragbi takımlarından Yeni Zelanda milli takımını, performanslarından ziyade maçlardan önce yaptığı el kol hareketleriyle ünlü "Haka Dansı" ile tanıdı. Birçoğumuz ise ragbiyi Amerikan futboluyla karıştırıyoruz. Bunun nedeni ise, her iki oyunda da oval top kullanılması ve topa hem el, hem de ayakla müdahale edilebilmesi.

Türkiye'de 2007 yılından bu yana Türkiye Beyzbol, Softbol, Korumalı Futbol ve Ragbi Federasyonu'na bağlı resmi bir ragbi ligi bulunduğunu ise pek az kişi biliyor. Bu ligde yaklaşık 12 takım mücadele ediyor.

Ragbi dünya çapında Ragbi Birliği ve Ragbi Ligi olarak ayrılan iki birliğin kurallarına göre oynanıyor. 7'li ragbi oyun sistemi mevcut olsa da Türkiye'de ragbi, genellikle 15'er kişilik ekiplerin oluşturduğu takımlarla oynanıyor. 40 dakika

lık iki devreden oluşan ragbi maçlarında temel kural pasları ileriye değil geriye doğru vermek. İleri doğru pas verildiği takdirde ofsayt oluyor ve top karşı takıma geçiyor. Bu nedenle hücum oyuncuları belli bir açıyla, defans oyuncuları ise düz çizgi halinde diziliyorlar.

Ragbi oynanış biçimi bakımından sürekli koşu ve mücadele gerektirdiği için basketbol, futbol ve benzeri sporlara göre daha yorucu. Bu yüzden sporcuların yüksek kondisyona sahip olması gerekiyor. GSÜ ragbi kulübü "GSÜ Fellas" bu sporu yapmak isteyen herkesi destekleme amacı taşıyan bir kulüp olduğundan fiziki ve kondisyonel yapısına bakmaksızın herkesi kulübe davet ediyor.

Kulüp şimdilik saha antrenmanlarını Cuma günleri saat 18.00 – 20.00 arasında Galatasaray Lisesi halı sahasında (Grand Cour) gerçekleştiriyor. Bunun dışında haftada iki gün kondisyon ve ağırlık antrenmanları oluyor.

Antrenmanlarda eğitimler kulüpteki ragbi konusunda tecrübeli kadro tarafından veriliyor. Takımdan Çağan Aceter, ilerleyen günlerde başka kulüplerde oynayan tecrübeli oyuncuların da antrenmanlara katılıp yeni ragbiçilerle bilgilerini paylaşacaklarını belirtiyor.

GSÜ Fellas'a katılmayı düşünen yeni üyelerin herhangi bir üyelik ücreti ödemesi gerekmiyor. Fakat kulüp yeni kurulduğu için ileride saha, forma, donanım ve ulaşım gibi ihtiyaçlardan dolayı üyelerin yardımı gerekebilir.

GSÜ Ragbi Kulübü'nün uzun vadedeki hedefi sağlam bir kadro ile Türkiye Ragbi Ligi'nde yer almak. Bu kapsamda bu sene çeşitli ekiplerle hazırlık maçları düzenlenmesi planlanıyor. Gelecek sene ise ligde iddialı bir takım olmayı planlıyorlar.

GSÜ Fellas'a katılmak isteyenler Klüpten Çağan Aceter'le iletişim kurabilirler.

e-posta: cacater@gmail.com

tel: 0537 203 22 90

Denizimiz açıldı, gözlerimiz reklamlarda boğuluyor

Dergimizin geçen sayısında dile getirdiğimiz otopark sorunu çözüldü. Kamuya açık(!) deniz manzaramıza kavuştuk. Sıra gözlerimizi alan reklam panoları sorununun çözümünde...

Hatırlanacağı üzere okul dönemi başladığından beri deniz kenarına arabalar park ediyordu. Biz de geçen sayımızda bu sorunla ilgili yaptığımız anket sonucunda öğrencilerin bu uygulamaya karşı olduklarını öğrenmiş ve bu rahatsızlığı çözüm önerileri de sunarak dile getirmiştik. Rektörlük, Genel Kurul'da al-

dıkları kararı 20 Aralık'ta akademik ve idare personeli yazılı olarak ilettiler. Karara göre, rektörlük binası ile akademik-idari personel yemekhanesi arasına kesinlikle araba park edilemeyecek. Öğretim elemanları ve idari personel, toplu taşıma ya da servisleri kullanacak. Kısacası arabaların üzerine çıkmamıza gerek kalmadı. Lakin görme ve bedensel engelli arkadaşlarımızın, arabaların girmesini engellemek için konan zincirlere takılarak sorun yaşadıklarını öğrendik. Bunun için de bir çözüm bulunmasını talep ediyoruz.

Ders: Toplum dayanışması

Konu: Gönüllü öğrenciler

► Üniversite öğrencileri artık, öğrendiklerini ilerde kendileri için kullanmak yerine hemen paylaşımaya sokuyor ve gönüllü öğretmen olarak kendilerinden küçüklere eğitimlik yapıyorlar. Detay'ın bu sayısında dosya konumuz, üniversite öğrencisi 'gönüllü öğrenci / öğretmenler.'

Haber: Burcu Aydındağ, Nilay Vardar, Gözde Kazaz

Üniversite öğrencilerinin en önemli sorunları bir yandan okumak, bir yandan da geçimini sağlayacak bir iş bulmak olarak görülüyor. Öte yandan bazılarımız çok daha farklı sorumluluklar da üstlenebiliyor. Bazı üniversite öğrencileri, gönüllülük esasına dayalı olarak, çocuklara öğretmenlik yapıyor.

Gönüllü öğrenci/öğretmenler okullarında derslerine girip, ödevlerini yapıp sınavlarına çalışıyor sonra buldukları boş vakitlerinde de minik öğrencilerinin iyi yetişmesi için çabalyorlar. Kendilerinden daha miniklerin ödevlerine yardımcı oluyor, onlara kendi bildiklerini öğretiyor ve sosyal aktivitelerin kapısını aralıyorlar. Bütün bunları da hiçbir çıkar gözetmeksizin yapıyorlar. Gönüllülük esasına göre ders verdikleri öğrenciler ise maddi durumları yetersiz olan, göç mağduru, hatta

belki okula bile gidemeyen ve çalışmak zorunda kalan çocuklardan oluşuyor.

Bu gönüllülük sadece öğrencileri eğitmiyor. Öğretmen/öğrencilerin de bundan edindiği katkılar büyük. Öğretmen/öğrenciler bu sayede çeşitli kesimlerden birçok insan tanıyor, dünyaya bakış açıları değişiyor, kendilerine olan öz güvenleri artıyor.

Eğer siz de bir şeyleri değiştirmek, dünyanın yaşanılabilir olmasına biraz da olsun katkıda bulunmak istiyorsanız durmayın harekete geçin. Bu isteğinize üniversite hayatınız bitmeden gönüllü olarak çocuklara ders vererek de başlayabilirsiniz. Bunun için çeşitli sivil toplum örgütlerinin internet sitelerine giderek başvuru yapmak ve haftada birkaç saatinizi ayırmak yeterli olacak.

Yakınıımızdaki uzağı görmek

Gönüllü öğrenci/öğretmenler, çocuklara yönelik derneklerle işbirliği halinde çalışıyorlar. "Tarlabası Toplum Merkezi" de gönüllülük faaliyetlerini sürdüren örgütlenmelerden biri.

Merkezin birlikte çalıştığı kesim, bölgenin en eski nüfusunu oluşturan azınlıklar, Romanlar, zorunlu göç mağdurları, kayıt dışı olarak yaşayan göçmenler. Hani neredeyse tüm Tarlabası halkı ve özellikle de en mağdur kesim olan çocuklar ve kadınlar... Tarlabası'nda gönüllü olmak, yakınıımızdaki uzağı görmeyi öğretiyor.

Merkezde gönüllerin çocuklarla çalışabilecekleri bir sürü alan belirlenmiş:

Alternatif sanat atölyesi, yaratıcı drama, pandomim, müzik grubu çalışmaları, etütler, tiyatro ve koro çalışmaları, dans atölyesi, ritim atölyesi, dil kursları, film atölyesi, hikâye atölyesi, yaratıcı oyunlar.

Bunun dışında sizin de yapmak istediğiniz bir atölye fikri varsa, merkeze gidip projenizi sunabilirsiniz ve kabul edilirse hemen çalışmaya başlayabilirsiniz. "Daha önce hiç gönüllü olarak çalışmadım ve bir yerlerden başlamak istiyorum." diyorsanız, etütle işe başlayabilirsiniz. İlk yapmanız gereken online olarak ya da merkeze giderek form doldurmak. Merkezin psikoloğuyla kısa bir mülakat ve bilgilendirme toplantısından sonra, size uyan gün ve saatlerde ilköğretim ve lise öğrencilerinin derslerine katkı yapabilirsiniz.

Sizden tek istenen taahhüt ettiğiniz günlerde merkeze gitmeniz, işiniz çıktığında da haber vermeniz. Üç ay gönüllü olarak çalıştıktan sonra merkez tarafından size bir sertifika da veriliyor.

“Kahramanlık yapmaya gitmesinler”

Özge Kara çocuklarla

Özge Kara, Galatasaray Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı 2.Sınıf Öğrencisi. Üç yıldır Tarlabası'nda gönüllü olarak çalışan öğrenci/öğretmenlerden. Sadece çocuklara değil kadınlara da İngilizce öğretiyor. “Kursa gelen kadınlar okuma yazma bile bilmiyordu, ama sırf çocuklarına yardımcı olabilmek için İngilizce öğrenmeye çalışıyorlardı” diye anlatıyor gözlemlerini.

Gönüllü olarak çalışmaya nasıl karar verdin?

Herkesin çıkış noktası farklı, ben “Çocuklara yardım edeyim, onların bana ihtiyacı var.” diye düşünmedim. Tarlabası'nda çalışmak istememdeki amaç, orada çok şey öğrenebileceğim düşüncesiydi.

Tarlabası'nda ne gibi çalışmalar yapıyorsun?

3 yıl boyunca çocuklara İngilizce öğrettim. Ama bir süre sonra yeni bir çalışma yapmak istedim. Zaten sinemayla ilgileniyordum, sinema atölyesi yapmaya karar verdik. 9 ila 12 yaşları arasındaki 4 çocukla, önce çocuk filmleri izledik. Film sonrasında, film hakkında sohbetler yaptık. Sonra senaryo yazım tekniklerini gösterdik. Ardından kendi senaryolarını yazdılar. Senaryoyu onlar yazdı, kamera onlarda, oyuncular onlar seçti; kısacası çektikleri 3-4 dakikalık filmler tamamen onlara ait.

Nasıl geçiyordu atölye çalışmaları?

Film sonrasında çok ilginç sohbetler yapıyorduk. Mesela Aslan Kral filminden sonra çocukların babalarıyla olan ilişkileri üzerine ilginç konuşmalar, hatıralar ortaya çıktı.

Gönüllü olmak sana neler kattı?

Önceleri orada yaşayanlara karşı önyargım vardı; ama onların çok renkli bir kültürü var. Mesela oradaki kadınlara da İngilizce dersi verdim. Kursa gelen kadınlar okuma yazma bile bilmiyordu, ama sırf çocuklarına yardımcı olabilmek için İngilizce öğrenmeye çalışıyorlardı. Oysa ben kadınların çocuklarla ilgilenmediklerini düşünüyordum. Bunun yanında çocuklarla iletişimim gelişti. Benim onlara katkımından çok, onların bana katkısı oldu diyebilirim. Bir de ilk başladığımda çocuklara çok yakın oluyordum, ama onların kafalarını okşamak onlara bir şey katmıyor, aksine kötü etki yapıyor. Ben de mesafemi korumayı öğrendim, yani resmi değilim ama sınırlarım var..

Gönüllü olmak isteyenlere tavsiyen nedir?

Oraya kahramanlık yapmaya, kahraman olmaya gitmesinler. Oradakilerin kurtarılmaya ya da şefkate ihtiyacı yok.

Çocuklar ritm atölyesinde

“Sivil bir ibadet gibi...”

Galatasaray Üniversitesi Siyaset Bilimi 3.Sınıf Öğrencisi Ufuk Karagöz, gönüllü olarak yaptığı öğrenci/öğretmenliği ‘sivil bir ibadet gibi’ niteliyor. Karagöz, bu çalışmaların sonunda çocuklarla doğru iletişimi kurmayı öğrendiği görüşünde.

Gönüllü çalışmaya seni iten neydi?

Kocaeli'den Kâğıthane'deki bir liseye geçmek zordaydım. Kendimi, tiyatroya tutunarak oradan kurtardım. Bu yüzden de çocukların hayata tutunmaları için bir motivasyonları olması gerektiğini düşünüyordum. Bu amaçla Tarlabası'nda gönüllü oldum. Ama çocuğa acımak, “Onların aileleri kötü, ona sevgi vereyim.” amacı olmamalı; bu bizim üzerimize vazife değil.

Ne yapıyordun orada ve vakit sıkıntısı yaşıyor muydun?

Haftada bir gün, iki saat etüt yapıyordum. Ben

tiyatro yaptığım için bazen sıkıntı yaşıyordum. Ama bir öğrencinin haftada 2 saat ayıramaması gibi bir şey söz konusu değil. Mutlaka vakit bulunabiliyor.

Gönüllülüğün sana ne gibi katkıları oldu?

Sivil bir ibadet gibi... Toplumsal duyarlılığın artıyor. Sokakta mendil, su satan çocuklara daha farklı gözle bakıyorsun; çünkü bir kere onunla iletişime geçmişsin. Çocuklarla doğru iletişim kurmasını öğrendim.

Gönüllülere tavsiyen ?

En önemlisi ne çocukların hayatına girmek, ne de onları hayatına sokmak, profesyonel bir ilişkinin dışına çıkılmamalı. Çocuklarla duygusal bir ilişkiye girince sana çok alışıyorlar, ama sen geçicisin ve gideceğin zaman “ gitme kal” diyorlar bu iki taraf için de çok zor oluyor.

Mağdur olan yerel halkla dayanışma içinde

'Sulukule Platformu' üyeleri tarafından kurulan Sulukule Gönüllüleri, bölgede kentsel dönüşüm nedeniyle mağdur olan yerel halkla yıllardır dayanışma içinde.

Sulukule'de yıkımın başladığı 2008 yılına kadar, gönüllüler mahalle içinde henüz yıkıma uğramamış mekânlarda çocuklarla çalışmalarını devam ettirdiler.

2010 yılının mart ayında, Sulukule gönüllüleri çalışmaları düzenli olarak devam ettirebilecekleri ve çocuklar için bir 'ev' olabilecek mekânlarına kavuştu. Şu anda "Sulukule Gönüllüleri Derneği", Karagömrük'teki mekânlarında atölye çalışmalarını sürdürüyor.

Dernekte çeşitli yaşlardan çocuklara okuma yazma, matematik, Türkçe, fen bilgisi ve İngilizce gibi dersler öğretilirken, gönüllüler çocukların okul ödevlerine de yardımcı oluyorlar. Dernek,

çeşitli konularda kendi atölyelerini hazırlamak isteyen gönüllülere de açık. Dernekte bugüne kadar gönüllüler tarafından kariatür, heykel, yemek yapmak ve diş temizliği gibi birçok atölye düzenlendi.

Sulukule Gönüllüleri Derneği'nde mahalledeki kadınlar için de bu öğretim döneminde atölye çalışmaları yapılıyor. Kumaş basık atölyesinde, kadınlar kendi emekleriyle şal hazırlıyor, sonra bu şalları satıp gelir elde ediyorlar. Atölyede ayrıca kadınlara basit hesap dersleri de veriliyor.

Sulukule Gönüllüleri, derneğin amacını internet sitelerinde "Kentteki eşitsiz yaşam koşullarının ve 'kentsel dönüşümün' uygulamalarının yarattığı kent yoksulluğuna bağlı olarak ekonomik, mekânsal ve kurumsal dışlanmaya maruz kalan kesimler için farkındalık yaratmak; eğitim, istihdam, sağlık ve hukuki haklarına erişimde aracı olmak ve destek sağlamak" olarak açıklıyor.

Sulukule Gönüllüler Derneği'nde çalışmalar...

"Çocuklar dernekte sosyalleşiyor"

Hanife Bilgili 'Sulukule Gönüllüleri Derneği' gönüllülerinden biri. Boğaziçi Üniversitesi Felsefe bölümü master öğrencisi, Bilgi Üniversitesi Halkla İlişkiler Bölümü'nde asistan. Ekonomik ve etnik konuları dolayısıyla ezilen çocukların her tür desteğe ihtiyaçları olduğunu anlatıyor. "Onlara birey olduğunu hatırlatmak önemli" diyor.

Sulukule Gönüllüleri Derneği'nde nasıl çalışmalar yapıyorsunuz?

1,5 yıl kadar, TOG'un 'Pembe Evi'nde çalıştım. Ama Sulukule Derneği'nde daha küçük çocuklarla çalışıyorum şimdi. İlkokul 2'den ortaokul 2'ye kadar çeşitli sınıflardan çocuklar var. Onlarla birlikte ödevlerini yapıyoruz. Ben genelde matematik-

te yardımcı oluyorum.

Aslında çocuklara ders vermekten ziyade, onların daha 'normal' koşullarda zaman geçirmelerini sağlamak gibi bir amacı da var derneğin sanırım?

Bu çocuklar toplumda ekonomik ve etnik konuları dolayısıyla eziliyorlar. O yüzden her tür desteğe ihtiyaçları var. Önemli olan, dernekte birey olarak var olabilmeleri, öyle bir muamele görüyorlar çünkü. Çocuk dernekte sosyalleşiyor, üniversite mezunu insanlarla bir arada oluyor, birileri onu ciddiye alıyor.

Çocuklarla iletişimin nasıl? Herhangi bir sorun yaşıyor musun?

Etrafımdan pek çocuk yoktu, o yüzden başlarda iletişim kurmakta sıkıntı çekeceğimi düşündüm. Dernekte, çocuklara rehberlik eden, aynı zamanda psikolog olan Özlem Soysal Legat'la konuştum bu konuyu. 'Çocuklara nasıl davranmam lazım? diye sordum. Bana çocuklara dokunmamı söyledi. Çünkü bu çocuklar için dokunmanın tek bir manası var, o da dayak yemek. O yüzden sevgiyle dokunmak onlar için büyük önem taşıyor. Bir de onlara birey olduklarını hatırlatmak

önemli, ismini telaffuz etmek, ondan bir şey istediğinde rica etmek, teşekkür etmek gibi...

Türkiye'de 'gönüllülük' kavramı ne kadar biliniyor sence?

Gönüllülük konusunda bir farkındalık yok genel olarak. İnsanlar gönüllü olduklarında bütün zamanlarını buna vakfedeceklerini sanıyorlar. Çalışan biri de, okuyan biri de rahatlıkla haftada birkaç saatini ayırabilir gönüllü işlere. Ben de kişisel olarak, çocuklara yardım etmekle iyi bir şey yaptığımı düşünüyorum.

Dernekte, gönüllü kabulünde aranan herhangi bir şart var mı?

Sulukule Gönüllüleri Derneği'nde de, gönüllülükte de bir numaralı kural her zaman devamlılıktır. Bazı fedakârlıklarda bulunmak lazım gönüllü olduğunuz zaman, az da olsa zamanını vermek lazım. Çünkü çocukların temelde ilgiye ihtiyacı var, seninle bir bağ kuruyorlar. İstikrarlı olmak gerekiyor, sana ayrılan zamanda gitmemek onlar için de zor oluyor. Bunun dışında Sulukule Gönüllüleri Derneği'nin, fazla kurumsal olmadığını söyleyebilirim. Katı kurallar yok yani.

Sokak satıcısı çocuklar da sosyal hayata kazandırılıyor

Rotary İstanbul Valiliği Çocuk Evi, sokakta yaşayan ve sokakta çalıştırılan çocukların sosyal hayata kazandırılmasını amaçlıyor. Bu amaçla, sokaktan uzaklaştırılması için onlara derslerinde destek oluyorlar.

Rotary'nin destek sağladığı çocuklar, sokaklarda çalışan ve polisler tarafından sokaklardan uzak tutulmaya çalışılan, Tarlabası civarında yaşayan, ekonomik geliri çok düşük, çoğunlukla göç etmiş eğitimsiz ailelerden gelen çocuklar.

Gönüllülük esasına dayalı bir başka önemli kuruluş ise 1995 yılından beri hizmet veren Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı (TEGV). Vakıf, 7-16 yaş grubu çocukların eğitimlerine katkı-

da bulunuyor ve onlara yaşam becerileri kazandırmayı amaçlıyor. Eğitim Gönüllüleri bu amaçla eğitim programları ile etkinlikler oluşturuyor ve uyguluyor. Eğitim Gönüllüleri'nde bütün etkinlikler gönüllülerin desteği ile hayata geçiriliyor.

Bir diğer gençlik sivil toplum örgütü ise Toplum Gönüllüleri (TOG). Toplumsal barış, dayanışma ve değişimi gerçekleştirme vizyonu ile yola çıkan TOG 'un çatısında birçok üniversite öğrencisi çalışmalarını sürdürüyor.

Gönüllü öğretmenler, 8-14 yaş arası değişen yaş grubuna sahip çocuklara eğitim veriyorlar. Bu çocukların geneli kırsal bölgede yaşayan ve aileleri parçalanmış, çok çocuklu ailelerden geliyor.

“Dünyaya bakışım değişti”

Seda Yazgan, Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi 4. sınıf öğrencisi. Üniversite yıllarında sürekli gönüllü olarak çalışmış. Gönüllülük çalışmalarının 'herkesin farklı ama eşit olduğu anlayışını öğrenme'sine katkı sağladığını düşünüyor.

Gönüllülük konusunda bilinçlenmeniz ne zaman başladı?

Üniversite birinci sınıfta toplum için artık benim de bir şey yapmam gerektiği konusunda duyarlılık kazanmaya başladım. Yaklaşık 2 yıldır da aktif bir şekilde eğitimlere katılmaktayım.

Çocuklara ne tür bir eğitim veriyorsunuz?

Yaklaşık 4,5 yıldır TOG ve Kayder (Kayseri İli Yardım Derneği)nde gençlere ve çocuklara yönelik çalışmalar yapıyoruz. Bunlardan en önemlisi maddi durumu yetersiz gençlere üniversiteli olmanın ayrıcalıklarının anlatıldığı çalışma ve sokak çocuklarının atölye çalışmaları ile topluma kazandırılması...

Bu çalışmaların öğrencilik hayatınıza herhangi olumsuz bir etkisi oldu mu?

Hayır asla aksine kolaylıklar sağladı ekip ruhunu kazanmak olaylara diğer açılardan yaklaşabilmek, sosyal ve analitik gözlem yapma yetenekleri gönüllülük esasında kazanılıyor. Bunlar da derslerimde çok daha avantajlı olmamı sağlıyor.

Bu çalışmaların sana olan katkısı ne oldu?

Öncelikle dünyaya ve insanlara olan bakış açımın olumlu yönde değişmesine, farklılıklara saygı gösterebilme ve bu dünyanın daha yaşanılabilir olmasında kendime de büyük sorumluluklar düşüğünü görüp sorumluluklardan, mücadeleden yılmadan baş etmem gerektiğini öğrenmiş oldum.

“Sosyal bir varlık olmak sözden ibaret değildir”

Çocuklara ne tür bir eğitim veriyorsunuz?

Rotary Çocuk Evi'nde onlarla sohbet edip, derslerine de yardımcı oluyorduk. Ancak amaç daha çok sokakta çalıştırılmalarını engelleyerek boş vakitlerini doldurmaktı. TEGV'de ise Düşler Atölyesi adında bir çalışmayla, çocukların yaratıcılıklarını arttırmak, görseller ve metinlerle onların farkındalığını arttırmak amaçlanıyordu.

Çocuklarla iletişiminiz nasıl?

Çocuklarla iletişimim güzeldi, ama bazı çocuklar yaşadığı kötü koşullar nedeniyle ve polisçe alıkonulduğu için güvensizdi, bazılarıysa sorunlarını paylaşacak, destek olacak birisini bulduğu için memnundu.

Gönüllü çalışmanın size olan katkısından bahseder misiniz?

Ben öncelikle sosyal bir varlık olmanın sözden ibaret olmadığını gördüm. Kendimi faydalı hissettim, özgüvenim arttı. Çünkü sadece iyi koşullarda yaşamış çocuklar değil çok zor koşullarda yaşamış, ailesi parçalanmış çocukların psikolojisini de anlamaya çalıştım.

Türkiye'de gönüllülük bilinci oluşmuş mudur size?

Oluşmaya başlamış diyebilirim, ama yeterince profesyonel değil bence. Gönüllülük yapacaklara önce iyi bir eğitim verilmeli, karşılaşılan durumlar anlatılmalı ve çözüm önerileri beraber bulunmalı. Bireyselliğe kalmamalı süreç.

Selin Sırma, İstanbul Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği mezunu ve halen Türkçe öğretmeni yapıyor aynı zamanda da Rotary Çocukevi'nde mağdur edilmiş çocuklarla çalışıyor.

Avrupa hükümetleri kanon yapıyor:

“Eğitimi devletten bekleme”

▶ **Avrupa’da hükümetler bütçe kısıtlamalarına eğitimden başladı. Bu duruma tepki gösteren milyonlarca öğrenci yılın son aylarında Avrupa’da sokaklardaydı. Bu öğrencilerden biri olan Sebastian Power ile, İngiltere’deki eğitim reformunun etkileri üzerine konuştuk.**

Haber: M. Cihangir Balkır
Çeviri: Çiğdem Toparlak

Avrupa’da 2010 yılının son çeyreğine öğrenci protestoları damgasını vurdu. Fransa’da, İtalya’da ve İngiltere’de hükümetin gerçekleştirdiği “eğitim reformu”(!) öğrencilerin yeni eğitim sitemine karşı çıktığı büyük çaplı eylemlere neden oldu. İspanya ve Hollanda’da ise hükümetlerin eğitim bütçelerine uyguladığı kesintiler, öğrencileri harekete geçiriyor.

Avrupa’daki öğrenci eylemlerinin ilki, Fransa’da Ekim ayında başladı. Emeklilik yaşını 65’e çıkararak yasa tasarısı meclise sunulunca bu yasadaki etkilenecek olan geleceğin çalışanları öğrenciler, ülke çapında katılımın olduğu gösterilerde yer aldı. Fransa’da öğrenci sendikalarına sahip lise gençliği bu eylemlerde üniversite gençliğinden daha ön plandaydı. Ulusal Liseli Öğrenciler Birliği (UNL)’nin açıklamasına göre Ekim ayında 800 lisede eğitim bloke edildi.

İngiltere’de de, öğrenci harçlarının 3 katına çıkarılması ve eğitime ayrılan bütçenin azaltılması, kitlesel katılımlı öğrenci gösterilerine neden oldu.

İtalya hükümeti de makası ilk olarak eğitim bütçesine vurdu ve eğitim bütçesi daraltılırken, üniversite ücretleri artırıldı. Hollanda’da hükümet, her öğrenci için verdiği yaklaşık 5 bin avroluk hibeyi keseceğini açıkladı.

Eğitimin piyasa şartlarına zorla uydurulması sürecini, öğrencilerin gözünden anlamak ve anlatmak için İngiltere’de ‘Cardiff Üniversitesi’nde okuyan Genç Yeşiller aktivisti Sebastian Power bir söyleşi gerçekleştirdik.

“Öğrenciler tasarruf tedbirlerine karşı ”

İngiltere’de öğrenci protestolarını tetikleyen nokta neydi?

Liberal demokratlardan oluşan hükümet iktidara gelirken, harçların orta vadede kaldırılacağına dair söz vermişti. Hemen akabinde bu sözleri unuttular. Bunun karşısında öğrenciler organize olmaya başladı. 10 Kasım’da Londra’da gerçekleşen Ulusal Öğrenci Sendikası (The National Union of Students, NUS) gösterisine sadece 25 bin öğrenciyi çekebileceğimizi düşünüyorduk. Fakat 55 binden fazla öğrenci katıldı gösteriye. Bu İngiliz tarihindeki en geniş katılımlı öğrenci gösterisiydi. Bu durum; polis, NUS ve hükümet için bir sürpriz oldu.

Öğrencileri birleştiren ortak talepler nelerdi?

Öğrenciler ve genç insanlar Avrupa’da bugüne kadar görülen en şiddetli tasarruf tedbirlerine karşı mücadele ediyorlar. Yüksek öğretim harçları 3’e katlanarak yıllık 9 bin pound’a ulaşmasına rağmen eğitim bütçesinin % 40’ı kesildi. Bazı derslerin fonlarında %100’e ya-

ran kesintiler yapıldı. Zaten birçok gence göre eğitim bir ayrıcalık değil, bir hak ve ücretsiz olmalı. Öğrenciler, gelecekte felakete yol açacak ekonomik kesintileri protesto ediyor ve bunların gereksiz neo-liberal dogmalar tarafından yaratıldığına inanıyor. 1945’te kamu borcu bugünkünden 5 kat daha büyüktü ve dedelerimiz bir refah devleti kurabilmeyi becerdiler

Şiddeti görüp talepleri aktarmayan medya

Öğrenci hareketleri hakkında toplumun geri kalanı ne düşünüyor?

İşçiler bizi destekledi. Dayanışma beyannamesi yazıldı ve imza kampanyası işyerlerinde başlatıldı. Genelde toplumun büyük kısmı eylemlere destek verdi. Şüphesiz şiddet olaylarına odaklanılması kamuoyu üzerinde olumsuz etkilere neden oldu. Şunu da söylemek lazım; liberaller yapılan yoklamalarda seçimlerden önce %30 oy alıyorlardı. Protestoların ardından, bu oran %8’e indi. Bu durum devam eden eylemlerin ne kadar etkili olduğunu gösteriyor.

Durum medyaya nasıl yansdı? Manipülasyon yapıldı mı?

Medyanın başlıca oyunu eylem haberlerinde konuyla alakasız ayrıntılara ve şiddete odaklanmayı seçmeleri. Öğrencilerin protestolarının asıl sebeplerini kolayca atlayabiliyorlar. Medya otoritelere karşı yapılan şiddete vurgu yapmaya devam ediyor. Oysa ki aynı standartları protestocular şiddete maruz kaldıklarında uygulamıyor. Bunun güzel bir örneğini Meclis üyelerinin (MPs) harç zamlarını oyladığı 9 Aralık gösterilerinde gördük. Medya, daha ziyade küçük bir grup orta sınıf öğrencinin, Prens Charles ve eşi Cornwall düşesinin olduğu arabaya yaptığı “saldırı”ya odaklandı. Halbuki aynı eylemde, polis tarafından kafasından yaralanan genç bir felsefe öğrencisi de vardı.

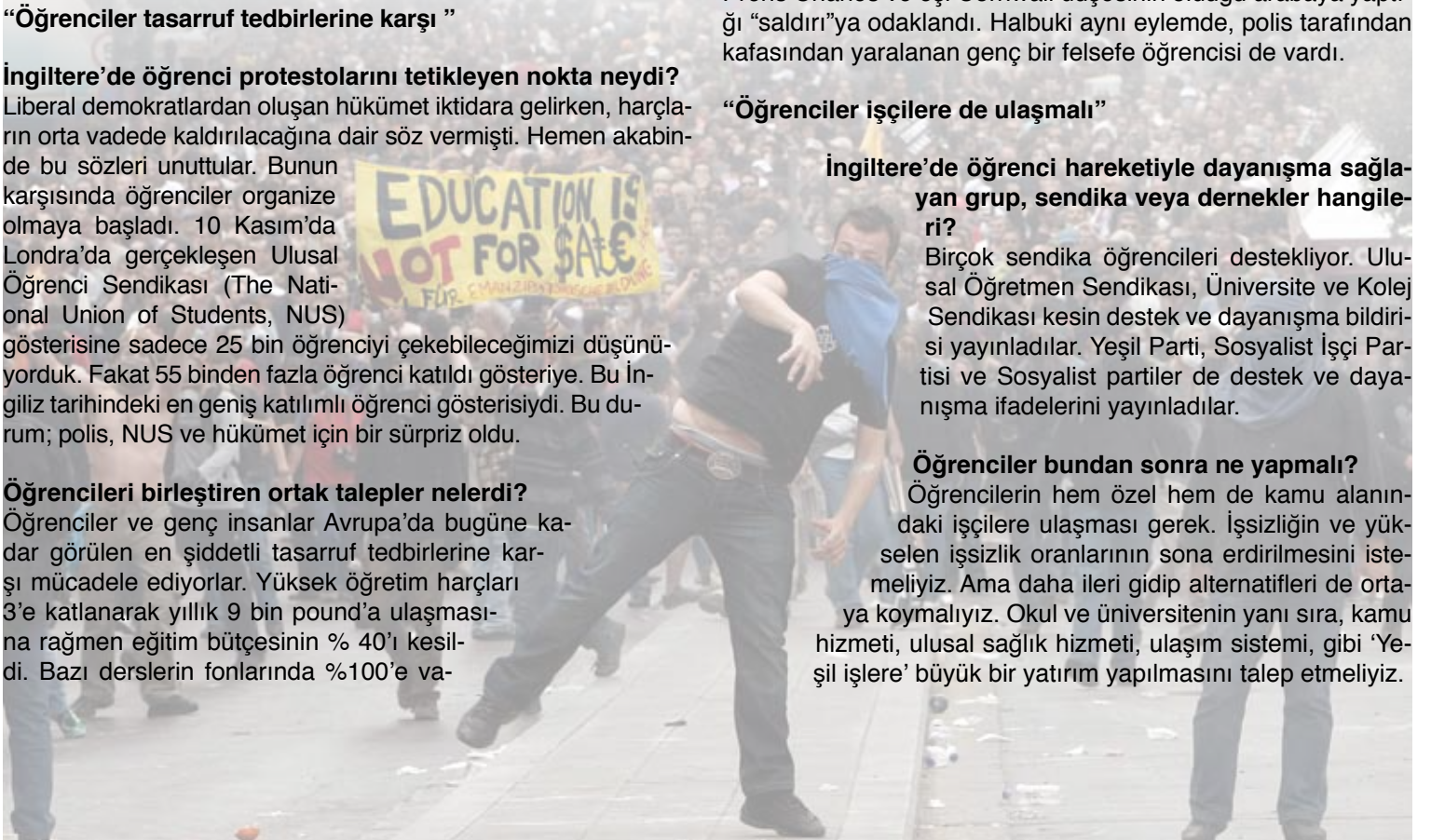
“Öğrenciler işçilere de ulaşmalı”

İngiltere’de öğrenci hareketiyle dayanışma sağlayan grup, sendika veya dernekler hangileri?

Birçok sendika öğrencileri destekliyor. Ulusal Öğretmen Sendikası, Üniversite ve Kolej Sendikası kesin destek ve dayanışma bildirişi yayınladılar. Yeşil Parti, Sosyalist İşçi Partisi ve Sosyalist partiler de destek ve dayanışma ifadelerini yayınladılar.

Öğrenciler bundan sonra ne yapmalı?

Öğrencilerin hem özel hem de kamu alanındaki işçilere ulaşması gerek. İşsizliğin ve yükselen işsizlik oranlarının sona erdirilmesini istemeliyiz. Ama daha ileri gidip alternatifleri de ortaya koymalıyız. Okul ve üniversitenin yanı sıra, kamu hizmeti, ulusal sağlık hizmeti, ulaşım sistemi, gibi ‘Yeşil işlere’ büyük bir yatırım yapılmasını talep etmeliyiz.

Çalış(k)an öğrenciler

► Üniversite öğrencisi olarak çalışmak, zor mu, yoksa keyif mi veriyor? Öğrencinin yaşamını nasıl etkiliyor? Çalışan öğrenciler, sanılan aksine mutlular ve okurken çalışmanın hiç de kolay olmadığı, ancak kişinin gelişimi için faydalı bir tecrübe olduğu görüşündeler.

Haber ve fotoğraflar: Ulaş Manazoğlu, Nesrin Uysal

Galatasaray Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü birinci sınıf öğrencisi Rukiye Yıldız ve İletişim Fakültesi birinci sınıf öğrencisi Aslı Toker ile bugüne kadar çalıştıkları işlerin zorluklarını, bu deneyimlerin kendilerine kazandırdıklarını konuştuk. Rukiye ders programının yoğunluğu nedeniyle çalışma hayatına ara vermiş, Aslı ise haftanın 6 günü bir barda garsonluk yapmayı sürdürüyor:

Çalışma saatlerini nasıl ayarlıyorsun? İş hayatında ne gibi zorluklarla karşılaştın?

Rukiye Yıldız: Geçen sene saat başı ücret aldığım bir işte çalıştım. Haftada en fazla 30 saat çalıştığım bu işe, hafta içi okuldaki boş günlerimde ve okuldan erken çıktığım günlerde gidiyordum. Çalışma saatlerimi kendime göre ayarlamıştım. Bu sene birinci sınıfa geldiğimde boş günüm yoktu, haftanın dört günü işe gitmekte oldukça zorlandım ve işi bıraktım. Üniversiteye başladığım ilk senenin yarı döneminden beri birçok işte çalıştım. Saatlerce ayakta durmak, zamanını ayarlamak, iş stresi... vs bunlar kolay değil ancak hayatta her şeyin avucunun içine düşmesini bekleyemezsin.

Aslı Toker: Bir barda garsonluk yaptığım için uzun süre ayakta durmam gerekiyor, biraz yorucu oluyor. Hafta içi 8 saat, hafta sonu yaklaşık 10-11 saat çalışıyorum.

ASLI TOKER

Çalıştığım barın işletmecileri çalışma saatlerimi okul programıma göre ayarlamam konusunda yardımcı oluyorlar; ancak sınav zamanı dikkatimi derslerime vermeye zorlanıyorum. Bu da başarılı olmamı engelliyor. Ancak bu sorunun benden kaynaklandığını düşünüyorum. Sonuçta bir işe girdiğinde onun zorluklarını kabullenip gereken ortamı ayarlamak insanın kendisinin yapabileceği bir şey.

Çalışmandaki tek sebep maddi gelir miydi yoksa başka sebepler de var mı?

R.Y: Ailem de olsa başkasından para almanın sıkıntısını hep hissetmişimdir. Kendi paramı kazanabileceken, neden çalışmayayım? Lisedeyken ailem çalışmama izin vermiyordu. Üniversiteye geldiğimde ise iş buldum ve 'ben çalışacağım' dedim. Bir işte çalışırken ailemin verdiğiinden daha çok para kazanıyordum. Kendi kazandığım parayı rahatça harcayabilme bambaşka bir duygu.

RUKIYE YILDIZ

A.T: Elbette maddi kazanç önemli fakat bunun yanında çalışmanın bana farklı katkıları da oluyor. Kendi ayaklarım üstünde durabilmeyi öğreniyor, aynı zamanda insanları anlama yeteneğimi geliştiriyorum. Geçen sene sokak müziği yaparak geçimimi sağlıyordum. Sokakta yaşayan insanı, sokak müziğini dinleyen, rahatsız olan, takdir etmekten onur duyan veya utanan insanı tanıdım. Bu sene barda çalışıyorum, saygı gösteren ve saygı bekleyen insanı tanıyor, insanlara karşı sabırlı olmayı öğreniyorum. Yani girdiğim her işte kendimi tamamlıyorum.

Çalışmak sosyal hayatını nasıl etkiliyor?

R.Y: Gezip, eğlenmeye çok fazla vaktim kalmıyor ama aslında çalışırken daha iyi bir sosyal hayatım var. Girdiğin işte senin gibi part-time çalışan insanlarla tanışıyorsun. Her iş, yeni insanlar, yeni bir çevre demek. Bu yüzden sosyal hayatımı olumlu yönde etkiliyor.

A.T: Yeni bir iş, yeni bir ortam demek. Bu durum yeni insanlarla tanışmamı sağladı

ve çevremi genişletti. Çok sık olmasa da tiyatro gibi kültürel faaliyetlere de zaman ayırıyorum. Çalışmak beni eğlenmeye, düşünmeye, çözüm üretmeye, savaşımaya, mutlu olmayı denemeye yöneltiyor.

Çalışma hayatı sana neler kazandırdı?

R.Y: Bence öğrenciyken çalışmak kesinlikle edinilmesi gereken bir tecrübe. Bir işi yaparken o konuda hem kendini geliştiriyorsun hem de iş ortamının zorluklarını görüyorsun. Kendini bir şekilde disiplin altına almayı öğreniyorsun. Kendi hayatını kazanmanın getirdiği bir özgüvene sahip oluyorsun. İnsanlarla muhatap olmak, kendi ayakların üzerinde durmak çok güzel.

A.T: Tabii ki maddi kazançlarım önde geliyor, masraflarımı daha kolay karşılayabiliyorum. Bunların dışında farklı insanlarla tanışma fırsatı buluyorum. En önemlisi tecrübe kazanmam. Okurken çalışmanın zorlukları oldukça fazla ama ben gücümün yettiği ölçüde sorumluluk alıyorum.

İki kıtadan İSTANBUL MASALI

Tarih boyunca birçok besteye, şiire ve tabloya ilham kaynağı olan İstanbul boğazın iki yakası bu kez Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencilerinin fotoğraflarıyla ölümsüzleştirildi. Kadrajına İstanbul'un Boğaz semtlerini alan sergi, Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi'nde ziyarete açıldı.

Haber - Fotoğraf : Burcu Aydınadağ

İki kıtayı birbirine bağlayan İstanbul Boğazı'nı konu alan "İki Kıta İki Yaka" adlı sergi İstanbul Boğazı'nın doyumsuz güzelliğini belgeliyor. Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencilerinin fotoğraflarıyla oluşturdukları sergi, İstiklal Caddesi'nde, 'Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi'nde ziyarete açıldı. Boğaz'ın her semtte farklı olan mizacını ve çehresini zamana yenilmeden geleceğe taşıma gayesi de olan sergi, önemli bir arşiv niteliği de taşıyor. Bu fotoğraflar, geçmişe gönderme yaparken bugünü de anlamaya çalışarak yaşamı görsel bir çerçevede anlatıyor. Sergilenen fotoğraflara Boğaziçi'nden ilham alan şairlerden küçük kupleler eşlik ediyor.

Sergi projesini yaşama geçiren Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden, fotoğrafçılık öğretim görevlisi Kayıhan Güven, bu sergiyi her sene yeni fotoğraflarla devam ettirmek istediklerini belirtirken Boğaza olan hayranlığının da altını çiziyor:

"Boğaz çok önemli bir kültür ögesi. İçinden su geçen başka bir şehir yok. İki kıta karşı karşıya duruyor ve sürekli değişiyor. Bütün bu çeşitliliği insan ham maddesiy-

le yansıtmak istiyoruz. İstanbul çok hızlı değişiyor. Boğaz da çok hızlı değişiyor. 1950'lerden kalan bir fotoğrafa bakarsanız ne kadar çabuk değiştiğini ve kalabalıklaştığını görürsünüz. Bu durumla ilgili 'Ne kadar değişse de hala Boğaz çok güzel' diyen ünlü mimarımız Doğan Kuban'ı hatırlayabiliriz."

İstiklal Caddesi üzerinde Galatasaray Lisesi'nin tam karşısında yer alan Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi'nin üçüncü katında açılan sergi 30 Ocak'a kadar gezilebilecek.

Dünyaya Açılan Pencere

6 Aralık 2009 tarihinde açılan Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi'ndeki etkinlikler bununla sınırlı değil. İstiklal Caddesi'nin göbeğinde yer alan merkez, yerli yabancı ziyaretçilerin ilgi odağı olacağı düşünülerek "dünyaya açılan pencere" temasını taşıyor. Bu amaçla, her sene yeni sergileri misafir etmesi planlanıyor.

Galatasaray kültürünü bütün öğeleriyle bir arada sergileyen binanın birinci katında Galatasaray Lisesi'nin kuruluşundan bugüne öyküsü; kuruluş nizamnameleri, diplomalar, öğrencilerin üniformaları, derslerde kullanılan araç-gereçler gibi pek çok nesne ve fotoğraf yer alıyor.

Binanın ikinci katında ise Galatasaray Spor Kulübü'nün kuruluşundan bugüne gelen öyküsü, 1905'den bu yana kaza-

nılan önemli kupalar, birçok fotoğraf ve spor nesnesi bulunuyor..

Atatürk'ün Galatasaray Lisesi'ni ziyaret ettiğinde kahve içtiği fincandan, imzalı fotoğrafına, 2000 yılında kazanılan UEFA Kupası'ndan ve Süper Kupa'ya kadar Lise ve Kulüp tarihinde önemli belgeler ve nesnelere de ikinci katta sergileniyor.

Daimi sergilerin yanı sıra, konferanslar, film gösterimleri, süreli tematik sergiler de düzenleniyor. Bu amaçla binanın 3. katında Galatasaray kurumu çatısı altında eğitim gören öğrencilerin ürettiği işler sergileniyor. Merkezin giriş katında ise Galatasaraylı belgesel yönetmenlerinin filmlerini yüksek kalitede izleme imkanı sunuluyor. 25 kişi kapasiteli salonda filmlerin, HD formatında ve yaklaşık 4 metrelik bir ekranda gösterimleri yapılıyor. Sinema Salonu 2011 programında "Bizim Gözümüzden" İstanbul serisinin yanı sıra mezun Galatasaraylıların İstanbul, Galatasaray ve Türkiye anılarını paylaştıkları belgesel gösterimleri yer alıyor. Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi'nin tüm etkinlikleri ücretsiz olarak sunuluyor.

Galatasaray Üniversitesi Kültür ve Sanat Merkezi Sergi Programı

15 Mart - 30 Nisan: Bitmeyen Mektep - Galatasaray Lisesi. Kuruluşundan 100 yıl sonra, Lise'ye; bir üst bakış.

10 Mayıs - 30 Temmuz: Galatasaray'ın Gazetecileri - GSÜ İletişim Fakültesi projesi

13 Eylül - 12 Kasım: Güncel Sanatta GS'lılar - Digital art, fotoğraf, video art vb.

22 Kasım 2011 - 28 Ocak 2012: Tevfik Fikret Sergisi

7 Şubat 2012 - 7 Nisan 2012: İzciğin 100. Yılında Galatasaray Lisesi İzciçileri - Turgay Tuna projesi

17 Nisan 2012 - 2 Haziran 2012: GS'lı Ustalara Saygı - METİN AND

“Sporun alternatif limanları: Bloglar”

15
spor

► Medyaya yeni bir soluk getiren spor bloglarının gelişim sürecini, yazarları ile konuştuk. True Gland Slam'den Mesut Ulukök, 'blogların sıradanlaştıkça popülerliğinin de arttığı' görüşünde. Erbatur Ergenekon: “İnsanlar medyada aynı şeyleri okumaktan sıkılmıştı. Tam da bu noktada bloglar devreye girdi”

Haber: Ulaş Manazoğlu

Amatör bir çalışma olarak ortaya çıkan bloglar, günümüzde çok farklı alanlara uzanmaya başladı. Bloglarında spor haberleri yazan blogger'lar, artık çeşitli medya kuruluşlarında iş imkanlarına sahip oluyor. Televizyonda izlenme oranları düşük olan spor dallarıyla ilgili blog sayfaları milyonlarca takipçiye ulaştı. Bunun sonucunda bir çok blog reklam almaya başladı. Spor medyasına yeni bir ses getiren ve önemi gittikçe artan spor bloglarının bu duruma nasıl geldiklerini, hangi eksiklikleri karşıladığını ve spor dünyasındaki yerini, Türkiye'den spor blog yazarları, Yunus Dilber, Erbatur Ergenekon, M.Ali Güneşligün ve Mesut Ulukök'le konuştuk.

Amatör bir internet güncesi olarak ortaya çıkan spor blogları günümüzde nasıl bir konuma geldi?

Yunus Dilber (Tennis analiz): Bloglar aslında hala bir internet güncesi birçokları için. Ancak şu sıralar bu bloglar farklı bir konuma geldi. Mesela ben kendi tenis blogumun yazarıyım. Benim gibi diğer tenis blogları, medyada neredeyse hiç yer bulmayan bir sporun sesi olabiliyor.

Erbatur Ergenekon (Erbo's Blog): Bloglar sporun alternatif limanları durumunda. İnsanlar medyada aynı şeyleri görmekten, okumaktan sıkılmıştı. Tam da bu noktada bloglar devreye girdi. Genellikle genç nüfusun dahil olduğu ve yönlendiği bir mecra bloglar. Sporun kavga, dövüş olmadığını bilen büyük bir kitle var. Bloglar bu kitleye ayna oldu.

Blogları önceleri önemsemeyenler vardı; ama internet gazeteciliği büyüdükçe sporseverler “sık kullanılanlar”ına bu özgür düşünce platformlarını da ekledi. Önceden deneme yazıları olarak genellenen bu yeni dünya, büyük medya kuruluşlarını da etkiledi. Medyaya bir anlamda yön

vermeye başladı.

Mesut Ulukök(True Grand Slam): Futbol odaklı blogların fazlaşması sonucu işin tadı biraz kaçabiliyor. Blogger hizmeti bedava olduğu için bu ortama girmek çok kolay ve kimseye “blog açmayın” diyemiyorsunuz.

Bana ilginç gelen nokta, blog işinin sıradanlaştıkça popülerliğinin artması. Mesela şu an basketbol, bisiklet, voleybol, tenis gibi farklı sporlar üzerine fazla blog yok; olanlar da kalite açısından futbol bloglarından daha iyi durumda.

şey. Bir blog sahibi, gerçekten gazetecilik veya televizyonculuk yapmak istiyorsa bence ilgilendiği branşta kendisini durmadan geliştirmeye bakmalı. Belli bir yetkinliğe ulaştıktan sonra mesleği profesyonel olarak yapmalı.

Erbatur Ergenekon: Çok yetenekli yazarlar, çok farklı görüşlere ve kalemlere sahip bloggerlar var. Haliyle bu isimler farklı medya mecralarında kendilerine iş bulmaya başladı. Bu, bence Türkiye'de farklı şeylere de değer verildiğinin bir göstergesi. Bloga reklam almanın da blog ruhuna aykırı olduğu fikrine katılmıyorum. İnsanın emek verdiği şeyden para kazanmasından daha doğal ne olabilir ki?

M.Ali Güneşligün: Medya çağa ayak uyduramayıp sadece kendi istediğini arz etti ve bir noktadan sonra beklentileri karşılamadı. Şu anda mesela İspanya'daki bir olayı bloglardan görüp yayınlar hale geldiler. Gazetelerin çoğu da bloglardan aldığı haberlerde kaynak belirtmiyor. Amatör bloggerların profesyonelleşmesinde önemli olan gidilen yere değişimi de beraberinde götürebilmek.

Sizce bloglar nasıl bir ihtiyacı karşıladı ki bu kadar popüler oldu?

Yunus Dilber: Bloglardaki yazarlar konuların derinine iniyor, bu sitelerde detaylı sohbetler ve tartışmalar oluyor. Bunun yanı sıra, blog yazarının kendi düşüncelerini yansıtırken samimi olması bu tip sitelerin popülerleşmesinde çok büyük bir etken.

Erbatur Ergenekon: Bu ülkede sporun futboldan ibaret olmadığını düşünen birçok insan var. Medya da tiraj ve izlenme kaygılarından dolayı farklı sporlara yer vermiyor. Bloglarda bu tip kaygılar olmadığı için, insanlar kendi zevklerine dair medyada rastlayamadıkları bilgilere ve haberlere ulaşıyor.

M.Ali Güneşligün: Ben bloglardaki özgün dili, kimseye hesap vermeden yapılan dobra yorumları seviyorum. Bu yüzden, haber sitesine dönüşen bir blogu takip etmek içimden gelmiyor. İnsanlar da sanırım klişenin dışına çıkan bu tarzı seviyorlar.

M.Ali Güneşligün(Maliano Blog): İnsanlar için web sitesi tasarlamak ve kendi yazılarını bir gazetede veya popüler sitede yayınlamak eskiden kolay bir iş değildi. Bloglar bu iki imkanı arada sundu. Çok kısa sürede, kolay bir şekilde, istediklerini, kimseden izin almadan, sınırlama olmadan yazıp yayımlayabilir hale geldiler.

Takipçi sayısı yüksek blog sahiplerinin gazete,televizyon gibi mecralarda iş bulmasını, sitelerine reklam almalarını nasıl yorumluyorsunuz?

Yunus Dilber: Açıkçası ben reklam işine pek sıcak bakmıyorum. Ancak blog sahiplerinin medyada iş bulmaları iyi bir

Hayata karşı işlenen suçlar uzmanı:

Behzat Ç.

► Türk televizyonları pek aşına olmadığı bir polis karakterine ev sahipliği yapıyor. Emniyet Müdürlüğü reklamlarını süsleyen “Halk için emniyet, adalet için hizmet” sloganlı, güler yüzlü polis karakterine birçok diziden alışkındık. Bu “sevimli” polislerin yanına bir “delikanlı” iliştiriyor.

Haber: Çiğdem Toparlak

Ankara Emniyeti Cinayet Bürosu komiseri Behzat Ç. Bizim bildiğimiz ‘iyi polis’lerden değil. Elinden polis telsizini ve tespihini hiç eksik etmiyor. Sorgu odasında, şüpheliye karşı elini korkak alıştırmıyor. Gündüz gece fark etmez, meyhanesine gidip birasını içiyor. Yanlış anlaşılmasın Behzat Ç. içkiyi bıraktı, rakı içmiyor onun yerine bira içiyor. Zira onun raconunda rakıyı bırakmak içkiyi bırakmak sayılıyor. Arada ekibiyle birlikte pavyon ziyaretlerini eksik etmiyor. Ama zannedilmesin ki işini savsatıyor.

Ailevi sorunları da var Behzat Ç.’nin. Karısı onu bırakıp bir psikologa kaçtığından beri yalnız yaşıyor.

Behzat Ç.’den bahsedip de Gençlerbirliği’ni atlamak olmaz. Kahramanımız aynı zamanda fanatik bir Gençlerbirliği hayranı. Deplasmanlar hariç bütün maçlarına gitmeye çalışıyor. Bilenler zamanında onun da iyi bir futbolcu olduğunu söylüyorlar. Hatta duran topları ondan daha iyi değerlendiren bir stoperin olmadığını ekliyorlar.

Dizi, hâlihazırda ekranda gördüğümüz birçok diziden farklı olarak Ankara’da geçiyor. Behzat Ç.’de doğma büyüme bir Ankara ‘bebesi’ zaten.

Dizinin senaryosu Emrah Serbes’in ro-

man serisi “Behzat Ç. , Bir Ankara Polisiyesi”nden uyarlanıyor. Çete mantığıyla toplanan ve düşünce yazıları yayımlayan “Afili Filintalar” isimli internet sitesinde de yazar olan Emrah Serbes bir dönem Hayvan dergisinin Ankara muhabirliğini yapmış. Şimdiye kadar seride iki kitap yayınlandı: İlki “Her Temas İz Bırakır”, ikincisi ise “Son Hafriyat”.

Dizinin yönetmenliğini ise Serdar Akar yapıyor. Akar’ı, ‘Kurtlar Vadisi’ ve ‘Sağır Oda’ dizilerinden; ‘Dar Alanda Kısa Paslaşmalar’, ‘Maruf’ ve ‘Barda’ filmlerinden tanıyoruz. Anlaşıldığı üzere yönetmenin kendisi de zor işlerin adamı.

Dizisinin yayınlanacağı haberi duyulduğunda, Behzat Ç. okuyucuları hayıflanmışlardı. Zira televizyon ekranına yansıyacak olan Behzat Komiser’in ruhunu kaybedeceğinden korkuyorlardı. Çünkü kitaptaki hikâyede gözüktüğü adam öldürme gibi herkesçe yapıldığı bilinen ancak resmi olarak kabul edilmeyen suçları gerçekleştiren bir polis karakteri vardı. Küfür, günah gırlaydı. Özetle senaryo “milli ve manevi değerlere ve Türk aile yapısına aykırı” öğeler içerdiği için kırılabilir. Şimdilik ise kırılan tek şey Behzat Ç.’nin ağzından düşürmediği sigarasıymış gibi görünüyor.

Senaryonun yan karakterleri de başlı başına birer hikaye. Akbaba, Hayalet, Harun; yani Behzat Ç.’nin mesai arkadaşları, oldukça farklı özellikleri olan karakterler, lakapları da bu özellikleri sayesinde oluşmuş.

Dizinin izlenme nedenlerinden

birisi de Behzat Ç. karakterini canlandıran Erdal Beşikçioğlu. Zira oyuncu daha önce oynadığı değişik karakterlerle hatırlanıyor. Barda ve Bal filmlerinde oynayan Beşikçioğlu, Süper Vali olarak adlandırılan Recep Yazıcıoğlu’nun hikayesini anlatan Köprü adlı dizide Vali Faruk Yazıcı rolündeydi.

Behzat Ç. yayın hayatına Star TV’de Pazartesi saat 20.00’de yayınlanarak başladı. Fakat kanalın yayın politikaları yüzünden bir çok kere saati ve günü değiştirildi. Dizinin fanatik hayranlarının yaptığı baskı sonucu yine eski günü ve saatine alındı. Bu durum dizinin izleyici kitlesini tanımlamak için basit bir örnek. İzlenme oranlarının internet sitelerinde daha çok olduğunu düşünürsek, izleyicilerin özgürlüklerine düşkün olduklarını da anlayabiliriz.

Behzat Ç. , Bir Ankara Polisiyesi, tekdüzellikten sıyrılmayan Türk dizi arenasında, farklı şeyler arayanlara, kötüyü iyile bir arada görmekten gocunmayanlara, hadi kabul edelim biraz fazlaca da “Angaralı”lara hitap ediyor.

Behzat Ç.’yi bir de kendi yaratıcısına soralım dedik ve serinin yazarı Emrah Serbes’le konuşmaya karar verdik. Bu arada Radikal 2’deki televizyon programları üzerine yazılarından tanıdığımız Prof. Dr. Orhan Tekelioğlu’na birkaç soru sormayı ihmal etmedik.

Dizinin esas oğlanları: Harun, Akbaba, Hayalet

“Hiçbir baş karakter bu kadar tokat yememiştir”

Bu dizi fikri geldiğinde çekinceleriniz, öykü çarpıtılır korkunuz oldu mu?

Olmadı çünkü uzun süredir Serdar Akar'la çalışıyoruz bu iş üstünde. Birbirimizi tanıyoruz, hassasiyetlerimizi biliyoruz. Ortak bir dil yarattık. Benim çekincem televizyon yöneticilerine dairdi ama onlar da meseleyi anladılar ve senaryo üstünde bir müdahaleleri olmadı.

Böyle bir ilgi bekliyor muydunuz? Bu ilgiyi nasıl karşılıyorsunuz?

Normal reytinglerde pek iyi olduğumuz söylenemez. İdare ediyoruz. İnternette daha iyiyiz. Bizim seyircimiz ortalığı çok ayağa kaldırıyor, diziyi gerçekten sahiplenmiş bir kitle. Bu, yola devam etmemizde önemli bir rol oynadı. Biz senaryo ekibi olarak televizyon yazarı değiliz, televizyonda reyting getirdiği söylenen kuralları uygulamıyoruz, bizim seyircimiz de televizyon seyircisi değil. O yüzden ortaya böyle enteresan bir iş çıktı diye düşünüyorum.

Dizide polis teşkilatının içindeki herkesin olduğunu bildiği ama söylemediği şeyleri gördük. Sizin polis teşkilatıyla nasıl bir haşır neşirliğiniz var?

Çevik kuvvetle haşır neşir oldum öğreniyken çeşitli eylemlerde ama onun dışında polisi pek tanı mıyordum. İçinde ger-

çek polislerin olduğu bir cinayet romanı yazmaya karar verince cinayet büroya gittim. Polislerle konuştum, çalışma ortamlarını gördüm. Şimdi biraz daha rahatız, emniyet mensubu tecrübeli danışmanlarımız var, teknik düzeyde yardımcı oluyorlar. Amaç hakikati yansıtmaksa kimseyle konuşmaktan çekinmem.

Dizide şiddet sahnelerinin bu derece yalın bir şekilde gösterilmesinin ve karakterlerin yapısının toplumsal etkisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Şiddet sahnelerinde ince bir çizgi üzerinde yürüyoruz, bizim için bıçak sırtı bir konu. Kötü adamları haklı yere döven polis algısı yaratmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Polisin işkenceyle öldürdüğü bir gencin hikâyesini de işledik. Ayrıca Behzat Ç., işsizlikten polis olan ziraat mühendisi Cevdet'i gördüğü ilk sahnede, onu da zanlı zannedip tokatlamıştır. Polis şiddetini eleştirel bir süzgeçten geçirip yansıtmaya çalışıyoruz. Behzat Ç. birilerine tokat atıyorsa kendisi de tokat yiyor. Ağabeyi Şevket, Behzat Ç.'yi tokatladı, Bahar da Behzat Ç.'yi tokatladı. Hangi başkahraman bu kadar çok tokat yemiştir?

Behzat Ç. bir antikarakter olarak örnek olur mu memleket insanına?

EMRAH SERBES

'Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi'nin yazarı

İnsanların Behzat Ç. yahut Harun'la empati kurmalarını anlarım, bunun için çalışıyoruz zaten. Ama onlar gibi davranmaya başlayan birileri olursa sıkıntı olur. İlla Behzat Ç. rol model olacaksa onun iyi yönlerinin örnek alınmasını isterim, üstlerinizin her dediğini takmayın, arkadaşlarınızı satmayın, her ne şart altında olursa olsun vicdanınızı kaybetmeyin. Behzat Ç.'nin iyi yönlerini örnek almak zor. Ama gidip birilerini tokatlamak kolaydır.

Polislerden tepki alıyor musunuz?

Polis kendiyile en barışık kurum çıktı, haberimiz yokmuş. Bir sefer de bizi kötü yansıtıyorsunuz diyen olmadı. Belki de ne yaptığını biliyor polis. En son öğrencilere uyguladıkları şiddet ortada. “Biz öyle değiliz” diyecek durumda değiller. Ama ziraat mühendisleri Cevdet'e lahana mühendisi dendiği için ayaklandılar örneğin. Mahkemeye vereceklermiş bizi.

“Behzat Ç. tuhaf bir Türk kişisi”

ORHAN TEKELİOĞLU

Radikal 2 Yazarı

Behzat Ç. karakterini nasıl tanımlayabiliriz?

Depresif, saldırganlaşma potansiyelini içinde taşıyan, aslında neredeyse romantik, çok tuhaf bir Türk kişisi. Yeşil Çam Sineması Türk filmlerinde uzun uzun bakan karakterler vardır. Bir şey söyler ve bakar. Siz orada ne söyleyeceğini bilmediğiniz için kafanızdan yazarsınız. Bu izleyici için çok avantajlı bir şeydir. Behzat Ç. de öyle bir karakter. Ailesinden kopmuş, aile kuramamış, tipik depresif bir yalnız karakter. Aslında bütün hayatının yanlış olduğunu düşünen birisi ama aynı zamanda adalet duygusu çok güçlü biri ve bu yüzden de iyi bir polis. İyi polislikten

çok adaletin peşine düşme yeteneği var diyebiliriz.

Polis suçları işlenen dizide şiddet gözler önünde. Bu yönü hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Bir kere kabul etmemiz lazım çok erkek bir dizi. Siyaseten doğru bir dizi değil. Polis şiddetini ve şiddet uygulayan insanları normalleştiriyor. Arada kocaman, geleneksel bir vicdan kategorisi yaratarak suçu normalleştiriyor. Mesajları bakımından tartışılması gereken bir dizi. Durdurulsun demiyorum, senaryo da değiştirilsin demiyorum ama bir sorun alanı var ve bu çok net görülüyor.

Etrafta küçüklü büyüklü Behzat Ç.'ler görür müyüz zamanla?

Behzat Ç.'ye benzeyen çok insan var aslında. Emrah Serbes'in iyi bildiği bir karakter. Etrafında onlardan çok olduğunu düşünüyorum. Bu karakter Ankara'da çoktur: üniversite hocalarında, iyi eğitilmiş memurlarda falan çok görülür. Kravat takmazlar, çok rahat giyinirler, aslında kafaları çok çalışır, genel olarak biraz karamsardırlar, Türkiye hakkında olumsuz fikir-

leri vardır. Burada tuhaf olan o karakteri polisin içine yerleştirmesi. Yani o karakter polisten çıkmamış. Ben poliste çok olabileceğini de düşünmüyorum. Çok yaygın bir Ankaralı tipidir bu. 'Siyah Beyaz'a gidin bulursunuz.

Türkiye'deki diziler ve içerikleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Diziler edebiyatlaşıyor aslında. Biz bunu kabul etmek istemiyoruz. Avrupa'da Amerika'da olduğu gibi iyi şiirler şarkı sözlerine yazılıyor. En azından bu yerli dizi furyası, üç beş yıl içinde iyi edebiyatçıları diziyeye doğru yönlendirecek. Zaten senaristlerin bir kısmı belli ki edebiyat düşkünü insanlar. Dizinin statüsü düşük görüldüğü için oradaki edebiyat gözden kaçırılıyor ama şu anda diziler edebiyat gibi ya da eski gazete tefrikaları gibi çalışıyor. Belki de Türkiye'nin yeni edebiyatı buralarda kuruluyor. Behzat Ç. de zaten böyle bir dizi aslında. Sorunlu karakterlerden kurulu bir dizi. Edebiyat tadı var. Emrah Serbes öyle bir karakter çiziyor ki çok yerli ve çok tanıdık. Esas sırrı burada. İyi edebiyat yazarlar aslında akıllı bir şekilde sosyoloji anlatırlar.

Demli demolar

Malzemeler: Müzik-sever/müzik-yapar dostlara açık bir ev, birkaç enstrüman, harlı muhabbet, yaratıcılık ve internet. **Sonuç:** Albümleri olmasa da tanıdığımız gruplar, sanal ortamdan kulağımıza dolan güzel müzikler... Albüm tanıtımından ziyade, albümleri olmayan grupları tanıtacağımız sayfanın bu ayki konukları "Seni Görmem İmkansız" ve "Büyük Ev Ablukada".

Haber: Gözde Kazaz

Büyük Ev Ablukada

*Biz kurduk istersek umursamayız ya
...(abluka burada başlıyor çünkü)*
Turgut Uyar

Evde takılma hali güzel müzikler ortaya çıkarıyor. 'Büyük Ev Ablukada' da bunun farkında. Ekip, Cihangir'deki evlerinde toplanıp bazen muzır, bazen de sakın sakın çalıp söylüyor.

Peki, kim bu insanlar? Galiba isimlerin onlar için pek önemi yok. Sitelerinde yazana göre, Canavar Banavar, Balon Suyladadolar, Afordinsman Salihins, Ben Tek Siz Hepiniz, Bariton ve Galvaniz Gelbiraz'dan oluşuyor 'Büyük Ev Ablukada' ekibi.

Turgut Uyar'ın aynı isimli şiirinden ismini alan grup, ne zamandır bir arada müzik yapıyor bilinmez ama internet ortamına salınmaları çok da eskiye dayanmıyor. 2008'den beri var olan Myspace sayfalarında, ekip üyeleri müziklerini akustik, teyp müziği ve indie karışımı olarak tanımlamış. Tanımlamalara takılmaya gerek yok; genel olarak Büyük Ev Ablukada dinlenilesi bir müzik yapıyor. Müziklerini güzelleştiren de kolektif olarak ortaya çıktığının sonuna kadar belli olması. Hesaplanmış, ayarlanmış düzenler üzerinden gitmiyor şarkılar; bazıları bilinen parça formatında ilerlerken bazıları evde yapıldığını bağıyor; sanki ortaya bir kayıt cihazı konmuş da etrafında iyi vakit geçiren insanlar var.

Büyük Ev Ablukada, orada burada konserlere devam ediyor. 26 Ocak'ta Şişhane'deki Salon'da bir konserleri olacak. Ondan önce nerelerde çıkıyor bu insanlar diye bakınmak ve ne çalıyorlar dinlemek isterseniz diye adres: <http://www.myspace.com/olmadikacariz>

Seni Görmem İmkansız

İki kadın karşılıklı oturuyor. Önlerinde ses gelgitleri için synthesizer, armonika, başkaca türlü çeşitli ses oyuncakları. Sanki bir ev muhabbetinin orta yerinde, akıllarına düşen derdi şarkıya dökmek için masalarını kurmuşlar, o denli kendiliğinden ve samimi 'takılıyorlar'. Oyun aralarındaki sessizlikte alkışlar devreye giriyor. Seni Görmem İmkansız'ın bir konseri aşağı yukarı böyle geçiyor.

Tuğçe Şenoğlu ve Gaye Su Akyol tarafından geçen sene kurulan "Seni Görmem İmkansız"ın isim kaynağı sır değil. 80'lerin 'modifiye' Türk sanat müziği parçası "İmkansız" grubunun ismine ilham vermiş. Ekip, parçalarını "olması mümkün olmayan her şey"e ithaf ettiklerini söylüyor. Bu iddialı açıklamanın ucu yine de açık, durum o kadar umutsuz değil; "Beni görmen imkansız, ama yine de sana bağlı." diye de ekliyorlar myspace'deki sayfalarında.

Seni Görmem İmkansız'ın müziğini ilgi çekici kılan ne? Sanırım, temiz olmayan ses dünyaları. 'Sound'larının steril olma kaygısı yok, müziğin gittiği yer bazen kakafoniye varıyor. Ama dert değil, o karmaşanın içinden müziğin düzeni diyebileceğimiz şey çıkıyor ortaya. Müzik zaten öyle bir şey, kendi evrenini yaratıyor ortaya çıktığı her seferde. O evren ya mükemmelliğiyle ya da çarpık çurpuk, güvensiz havasıyla ilgimizi çekiyor ya da büsbütün uzaklaştırıyor bizi, başka evrenlere yol alıyor. Seni Görmem İmkansız'ın evreni de tekinsiz, eğlencesi var olmasına var, ama o da derdiyle birlikte geliyor. Grup, ne olursa olsun kendine bir evren yaratmış, bu evrenin içinde istediği atı koşturabiliyor. Yakın bir zamanda ilk albümlerini yayınlayacakları haberi dolaşiyor. Albüm yayınlandıktan sonra bu kirli ve güzel ses evreninin daha temizlenmiş ve 'ayarlanmış' bir hale gelip gelmeyeceği önemli bir soru, cevabını yakında göreceğiz.

İsminden gelen ilhamdan mı bilinmez, Seni Görmem İmkansız'ın parçalarındaki -özellikle "Çok Mutlusun"da - 'Ağır damar' tonunu hissetmemek olanaksız. William Blake'in "Kaplan Kaplan" şiirini seslendirdikleri aynı isimli parça, belki de en karanlık çalışmaları. "Tarçın Gezegeni" başlangıcında sürprizle ayrı bir yere sahip. Mehmet Güreli'nin "Kimse Bilmez" yorumunu da dinlemeye doyulmuyor. İşin heyecanını kaçırmadan grubun sitesini hatırlatalım: <http://www.myspace.com/senigormemimkansiz>

Marjinalliğin gerçekliği, gerçekliğin kurgusu

► Kutluğ Ataman, İstanbul Modern’de açılan sergisiyle ‘eve döndü’. ‘İçimdeki Düşman’ sergisinde, Ataman sıra dışı insanların hayatlarına yaklaşıyor, onların gerçekliklerini videolarla izleyiciye aktarıyor. Sanatçının 13 yıllık video çalışmalarının bir seçkisi olan sergi, 6 Mart’a kadar açık.

Haber: Nilay Vardar, Gözde Kazaz

Sondan başlayalım: Sergiyi gezdikten sonra ikimizin de aklından geçen, ‘Kutluğ Ataman, bu insanları nasıl bulmuş ve onlarla nasıl bu kadar içten bir iletişim kurmayı başarmış?’ sorusuydu. 90’lı yıllarda çeşitli nedenlerle kimliklerini saklamak için peruk takan dört kadın, Lozan’da diyaliz makinesine bağlı bir travesti, evinde 30 bin güve yetiştiren Stefan ve tüm hayatını evindeki 900 çiçek tohumuna adanmış Veronica... Günlük hayatta karşılaşmamızın zor olduğu bu karakterlerin dünyalarını merak etmeye başlıyoruz videoları seyrettikçe. Belki ironik bir şekilde bir ekran aracılığıyla dolaysız bir ilişki kurmaya bile yaklaşıyoruz. Aslında, Kutluğ Ataman’ın sergiyi gören insanlarda oluşturmak istediği etki tam da bu:

“İnsanların, niye insanları konuşturduğumu, enstalasyonlarımın nasıl işlediğini düşünmelerini istiyorum.” diyen Ataman ekliyor: “Seyirciyi, filmleri ve şahısları gördükleri gibi kabul etmeye değil de alt metne bakmaya davet ediyorum.”

“Bu insanlar kendi benliğimin uzantıları”

Kutluğ Ataman’ı birçok kişi, Perihan Maden’in ‘İki Genç Kızın Romanı’ndan uyarladığı ‘İki Genç Kız’ ve ‘Lola Bilidikid’ filmlerinin yönetmeni olarak tanıyor. Oysa sanatçının videoları, 1997 yılında katıldığı ‘Uluslararası İstanbul Bienali’nden beri, yurt dışında ve Türkiye’de birçok bienal ve müzede sergileniyor. Küratörlüğünü Levent Çalıkoglu’nun yaptığı ‘İçimdeki Düşman’ sergisi, Ataman’ın kariyerinde önemli bir yer teşkil ediyor; zira sanatçı yurtdışında birçok işiyle tanınsa da, Türkiye’de bugüne kadar çok az sayıda çalışması sergilenmişti. Bu yüzden sergi, Ataman’ın 13 yıllık video kariyerinin retrospektifi niteliğinde.

Sergide, Kutluğ Ataman’ın 11 video çalışması sergileniyor. Her çalışmada, sıra dışı diyebileceğimiz insanlarla ilgilenen Ataman, bu seçimini, konu edindiği insanları “kendi benliğinin uzantıla-

rı, kendi otoportreleri” olmasına bağlayıp ekliyor: “İnsanlarla film yapmamın sebebi sadece ilginç olmaları değil, benimle aynı sorunlara veya saplantılara sahip olmaları...”

Sergide, işlerinin çoğunda Ataman’ın ekrana yansıttığı kişiler, yaptıklarını göstermenin yanı sıra anlatıyorlar da. Seyirci, sanatçı ve ‘gösterilen’ arasındaki samimi bir muhabbetle tanıklık ediyor. Ataman, videolarında kişilerin konuşmasına neden önem verdiğini şöyle açıklıyor:

“Kişinin tarihini ve gerçekliği yenden yazışı gibi olağanüstü bir şeye ancak konuşma sırasında şahit olabiliriz. Becerebildiğimiz tek anlamlı faaliyet konuşmaktır.”

Kurgu içinde kurgu

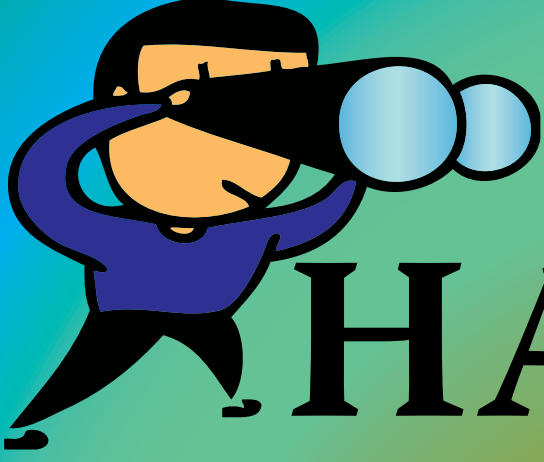
‘Ruhuma Asla’ enstalasyonunda, kendisini Türkan Şoray’la özdeşleştiren bir travesti, farklı televizyon ekranlarına bölünmüş görüntülerde 3 saat boyunca hayatını anlatıyor. Loş mekanda bulunan, eski Türk filmlerinden alışık olduğumuz koltuklara oturduğumuzda, Ceyhan bize hem kişisel tarihini anlatıyor, hem de peruklar ve takma kirpiklerle kendi bedenini kurgulayışını gösteriyor.

Ataman’ın bu sene hazırladığı çalışması ‘Dilenciler’ de ise, Türkiye’deki çeşitli yerlerden çekilmiş 7 dilenci görüntüsü bizi karşılıyor. Biz hangisinin gerçek hangisinin yönetmenin kurgusu olduğunu düşünürken, bir yandan da dilencilerle günlük hayatta kurmadığımız- belki de bazen kaçındığımız- göz temasını kuruyoruz.

Gelelim, sanatçının kendisini baştan kurguladığı ‘Türk Lokumu’ çalışmasına... Göbek dansının tüm klişelerinin karikatürize edildiği bu performansta, batının, lokum ve dansöz klişesine yaslanan Türkiye algısına bir gönderme var. Ataman, bu göndermeyi yaparken bir yandan da toplumun kadına bakışını, ‘o’ kadının yerine kendisini geçirecek kırıyor.

Gerçeklik ve kurgu arasında sınırların ortadan kalktığı ‘İçimdeki Düşman’ı 6 Mart’a kadar İstanbul Modern’de görmek mümkün. Naçizane bir tavsiye: Sergiye en az üç saatinizi verin.

DETAY HABERLER

► Dünyada her gün milyonlarca olay oluyor ve biz bir çoğunu öğrenemiyoruz bile. Çoğumuzun gözden kaçırdıkları, bazen tuhaf bazen de önemli denebilecek ayrıntıları yine sizlerle paylaşıyoruz. Gündemin gerisinde kalan silik detayları, biraz daha vurgulu hale getiriyor ve yoğun gündemimizden biraz da olsa sıyrılıp farklı pencerelerden dünyaya bakıyoruz.

Derleyen: Nesrin Uysal

AY NEDEN PARLIYOR?

NASA'nın geçen yıl su bulmak için Ay'ı vurma denemesinde kullanılan roketin, yüzlerce kilo su, civa, gümüş ve başka kimyasalları açığa çıkardığı bildirildi. Bilim insanlarına göre, Ay'ın geceleri "gümüş gibi" görünmesinin nedeni de bu. Uzmanlar, Ay'daki mevcut gümüşün çok küçük oranlarda ve dağınık olduğunu ve sadece Ay yüzeyinin parlamasını sağlayabildiğini açıkladı.

TAKDİRE DEĞER PROJE

Üniversite öğrencisi Kim, işitme engelliler için oluşturduğu telefon projesi ile ses frekanslarını yazıya çevirebiliyor ve tam tersini de yapıyor. Böylelikle işitme engelli bir insan ile işitme engelli olmayanların iletişimi rahatlıkla sağlanmış oluyor. Ancak uzun telefon görüşmeleri için henüz uygun olmayan proje, önümüzdeki birkaç yıl içinde geliştirilecek ve böylelikle bu problemin de çözülebileceği düşünülüyor.

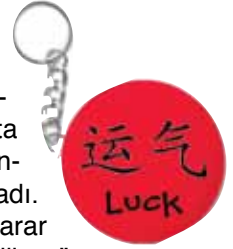
BMW, LOGOSUNU İNSANLARIN RETİNASINA BASTI

İnsanlar Güneş'e çıplak gözle doğrudan bakıp ardından gözlerini kapattıklarında bir görüntü oluşur ve birkaç saniye boyunca bu görüntü gözümüzü kapatsak da hafızamızda kalır. BMW de bunu kullanarak çektiği reklamıyla tartışma yarattı. Bu etkiyi sağlamak için güçlü flaşların kullanıldığı reklamda seyirci bu flaşın motosikletin farlarından geldiğini zannediyor. Reklam filminde, yarışa hazırlanan motosiklet şampiyonu Ruben Xaus, seyircilere "hayallerinizi yaşamak için gözlerinizi kapat ve derinlere bakın, belki bu da sizin rüyanızdır" diyor. O anda ekran kararıyor ve izleyici gözlerini yumuyor. Gözkapaklarındaki BMW logosuyla karşılaşılıyor ve logonun gitmesi birkaç saniye sürüyor.

'ÇİNGİLİZCE' KALKIYOR

Son yıllarda, Türkiye'de de büyüyen bir sorun haline gelen yabancı sözcük kullanımı, Çin'de yasak haline geldi. Çin hükümeti, gazetelerin, yayımcıların ve internet sitelerinin başta İngilizce olmak üzere yabancı kökenli kelimeleri kullanmalarını yasakladı. Çin basın yayın kurumu, Çinceye zarar verdiğini söyledikleri Çinlilerin "Çingilizce" olarak tanımladıkları İngilizce ile Çincenin karışımı ifadelerden uzak durulması gerektiğini belirttiler. Kuruma göre yabancı kelimenin kullanılmasının şart olduğu durumlarda Çince bir açıklama da yazılacak.

SESSİZ ARABALARIN SESİ ÇIKMAYA BAŞLAYACAK

Elektrikli arabalar benzinli arabalara göre daha sessizdir. Bu küçük ayrıntı aslında büyük bir soruna neden olabilir. Pek çok insan elektrikli arabaları 3.5 metre yakınına geldiğinde anca duyuyor. Özellikle görme engelliler için büyük bir problem olan bu durumu çözmek isteyen Lotus firması elektrikli arabalarına benzinli bir arabanın motor sesini birebir taklit edecek bir sistem geliştirdi. Bu sistem dışarıdan normal bir araba sesini verirken arabanın içindekiler dışarıya verilen sestən etkilenmeyecek.

SENİ PAMUKLARA SARMALAR SARARIM!

İngiltere'de 45 yaşındaki kütüphane görevlisi Graham Barker, daha önce kimsenin yapmadığı bir koleksiyona merak saldı. Barker, 26 yıl boyunca kendi göbek deliğinde biriken pamuk parçalarını kavanozlar içinde biriktirerek 22.1 gram pamuk elde etti. Azimle biriktirdiği pamuk parçalarıyla rekorlar kitabına girmeye hak kazanan tuhaf koleksiyoncu, başlarda koleksiyonunu göstermekte zorlandığını söyledi. Barker'ın koleksiyonunda her renkten pamuk bulunuyor. Pamukların rengi Barker'ın kullandığı havlu ve iç çamaşırına göre değişiyor.

